

Медаль Нельсона Манделі вручено МАУП за високі досягнення в розвитку освіти та внесок у міжнародну співпрацю

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 42 (141)

19 – 25 жовтня 2005 року

Ціна договірна

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати газету «Персонал Плюс» і виграй: комп'ютер, цифрову фотокамеру, мобільний телефон (див. стор. 16)

АНОНС **НОМЕРА**

ТЕМА

4-5

Українські консерватори йдуть на вибори

ЖУРНАЛІСТСЬКЕ РОЗСЛІДУВАННЯ

8-9

Піскун «пече» не тільки справи

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

Іслам і християнство: єднання задля миру

14

СПОРТ

15

Чому українки – завжди другі?

«ПОКРИЙ НАС ЧЕСНИМ СВОЇМ ПОКРОВОВОМ...»

У МАУП відсвяткували День українського козацтва — свято Покрови Божої Матері

Оберегом кожної нації є її культура та духовні цінності, які передаються від покоління до покоління. Особливо це стосується традиційних свят, започаткованих ще нашими пращурами.

Свято Покрови Божої Матері, яке православні відзначають 14 жовтня, має цікаву історію. Воно бере свій початок ще з візантійських часів. Коли Царгород, столицю Візантії, взяли в облогу, людям, які молилися в храмі за охорону міста, явився образ Божої Матері. Вона молилася разом з усіма і тримала покрову-омофор, якою потім накрила всіх людей у церкві. Царгород відбив напад ворогів, а

ця диво-новина блискавкою рознеслася по світу. Від тієї хустини-покрови свято і дістало свою назву. Покров-омофор став символом опіки і заступництва Пресвятої Діви Марії.

Образ Покрови був священним і для козаків Запорозької Січі. Козацьке військо обрало Пресвяту Діву Марію своєю покровителькою. Звертаючись до неї, вони казали: «Покрий нас чесним своїм покровом і збави нас від усякого зла».

Відзначають свято Покрови і нині, зокрема у Міжрегіональній Академії управління персоналом святкуван-

ня вже стало традиційним.

Свято Покрови Божої Матері розпочалося молебнем біля каплиці св. Георгія Побідоносця. Урочисту ж частину святкувань на площі Знань продовжив мітинг. Привітав гостей Академії, студентів, викладачів, козаків президент МАУП Георгій Щокін.

«Сьогодні ми відзначаємо великий і особливий день нашої держави. Адже Пресвята Богородиця є покровителькою України й українського козацтва. Під час Другої світової війни Українська Повстанська Армія також відзначала свято Покрови, віддавшись під

Вітальне слово від президента МАУП і МКА Георгія Щокіна

опіку святої Матері Богородиці. Ми повинні бути гідними наших славетних попередників і зі світлою думкою і душею розбудувати новітню Українську державу», — зазначив Георгій Васильович.

Козацькою пісню привітав гостей зі свя-

ступами кінної групи «Українське козацтво» та національними єдинборствами школи давньоруського бойового мистецтва «Триглав» і школи традиційного бойового мистецтва «Спас».

Урочисті святкування завершилися прийняттям козацької клят-

Показові виступи учнів бойового мистецтва

том Покрови кобзар Василь Нечепа. Завітали на святкування і самі козаки. Вони дивували присутніх показовими ви-

ви-присяги студентами Українського Військово-Козацького інституту ім. Великого князя Святослава МАУП.

Співає кобзар Василь Нечепа

✓ Пучна відставка

«ПІСКУНІАДА» ТРИВАТИМЕ ВІЧНО?

Сталося те, чого вже давно чекали: Президент України Віктор Ющенко звільнив з посади Генпрокурора Святослава Піскуна. І хоча в указі про звільнення може бути вказано будь-яку формальну причину, проте напрошується «неформальний» висновок: Святослав Михайлович своєю бурхливою діяльністю, яка більше схожа на популізм, дістав багатьох. Про що, власне, дотепно сказав голова секретаріату Президента Олег Рибачук: «Ми, напевно, уберегли Піскуна від того, щоб він не відкрив сам на себе справу, за день її не розслідував і сам себе не посадив, — такою мірою він збуджений ос-

танними днями».

Що саме він мав на увазі, Рибачук так і не розсекретив: чи то відкриття справ на экс-секретаря РНБО, за сумісництвом кума Ющенка Петра Порошенка, чи й досі не розслідувану справу про отруєння Президента? Попри всі обіцянки гаранта Конституції, справу про вбивство українського журналіста Георгія Гонгадзе й досі не розслідувано. То хто ж дасть гарантію, що на судовому процесі, як це було і в справі про вбивство донецького журналіста Ігоря Александрова, не виявиться, що всі зізнання було «вибито» з підсудних? І взагалі вони не мали жодного стосун-

ку до цього? Наразі на роль цапа-відбувайла найбільше годиться Святослав Піскун. Утім, останній — такою людиною з досвідом. Він навіть пригрозив, що позиватиметься до суду за своє начебто незаконне звільнення з посади. А вже досвід «боротьби з президентськими указами» у нього вже є. Як відомо, Піскуна з посади звільнив 2003-го Леонід Кучма, а відновив його на посаді 2004 року Печерський суд Києва. Хоча той же самий Рибачук скептично поставився до цього — мовляв, бажаємо успіху в цій нелегкій справі. Чи не є це сигналом судовій владі? Утім, і сам Святослав Михайлович виявився гос-

трим на язык. На запитання журналіста, чи справді він радий своїй відставці, Піскун сказав: «Ти що, не бачиш, у якій я ситуації працював ці дев'ять місяців? Це ж суцільна шизофренія». Ось у цьому з ним важко не погодитися...

Що ж до майбутнього, то Піскун хоче стати політиком. Щоправда, не уточнив, прихильником якої партії він є. Проте зрозуміло, що людина з такою кількістю компромату на нинішніх можновладців і «лідерів опозиції» (а що він у нього є, сумніватися не доводиться) зацікавить будь-яку політичну силу. Справа лише в ціні. Якщо, звісно, пана Піскуна не притягнуть до відповідальності за певні його грихи, як от зловживання службовим становищем (про це читайте на стор. 8—9).

✓ З останньої пошти

ЄВРЕЇ ВСЬОГО СВІТУ ЗУСТРИЛИСЯ В КИЄВІ. ДЕ ЗУСТРІЧАТИМУТЬСЯ УКРАЇНЦІ?

Віктор Ющенко вже набив оскому заявою, що в Україні євреям житиметься краще, ніж в Ізраїлі, Франції, Німеччині, США і в усіх інших країнах. Політично організовані євреї, які привели В.Ющенка до влади, з усіх сил рвуться, щоб реалізувати обіцянки Президента. З будь-якого приводу і без нього українці звинувачують в антисемітизмі, ксенофобії і фашизмі. Таким чином українцям закривають рот у справі захисту своїх прав. Кому ж хотеться бути антисемітом?

Під цей шумок все-світні фінансові утворення, коріння яких сховані в Ізраїлі, будують в Україні корупційні структури, заволодівають грошовими потоками, збагачуються за рахунок пограбування українського народу.

В Україні євреям добре. Порошенко, Червоненко, Жванія, Гурвіц і багато інших практично зосередили владу в своїх руках. В оточенні В.Ющенка і в колишньому уряді з мікроскопом не можна знайти українців, на єврея не можливо було не натрапити. Водночас весь світ постійно приголошує про панування фашизму й антисемітизму в Україні, про необхідність санкцій проти українців. І такі санкції приймаються. Викладачам вищої школи знизили фонд заробітної плати. Кожен із них після обіцяного підвищення отримуватиме на 150—300 гривень менше щомісяця! Онкохворим і інвалідам припинили фінансувати лікування за державний рахунок. Лікарів змушують купувати за свій рахунок предмети медичного обслуговування і насильно перекваліфікують.

Червоненко заявив, що за рахунок українського народу нададуть допомогу Ізраїлю в боротьбі з тероризмом, а Порошенку виконавцю обіцянку — відправив українців гинути від сирійських куль на Голланські висоти. Спесиби, що не в Сектор Гази. Тепер В.Ющенко виводить миротворчий контингент з Лівану. Того самого, де ізраїльтянам свого часу дали рішучу відсіч. Євреї, які обіймають високі державні посади в Україні, використовують український

«миротворчий контингент» як гарматне м'ясо для реалізації своїх національних інтересів на Близькому Сході. Думку українського народу навіть ніхто не запитує. У Києві відкрили пам'ятник жертвам тероризму, так ніби в Україні тероризм розгукався не на жарт, і українські терористи випередили за розмахом терористів у США, Ізраїлі, Іраку разом узятих. Можливо, президент єврейських євро-азійських об'єднань (третина всесвітнього єврейського конгресу) — Червоненко прокоментує перенесення дій терористів до спокійної і мирної України? Щоб під цю маскою розв'язати відвертий геноцид проти українців? Створені все-світній парламент і все-світній інформаційний центр єврейського народу. Українці не проти, щоб євреї в Україні жили краще, ніж в інших країнах, проте впевнені, що В.Ющенку вже пора замислитися і подбати про долю українців-євреїв. Євреї всього світу зустрілися в Києві. Де незабаром зустрічатимуться українці? У Португалії, Іспанії, Німеччині, Британії? Мільйони українців у пошуках кращого життя залишають Батьківщину і виїжджають на чужину. Умови життя українців у своїй країні нестерпні. Однак Президента і його оточення це не хвилює.

Українці залишають країну, про яку їхній пророк писав: «Немає краще України, немає другого Дніпра, а ви претесь на чужину шукати щастя і добра!» З незалежної, вільної України щороку виїжджає в десятки разів більше українців, ніж за часів колоніальної залежності. Пана Ющенко, схематично! Ви завжди наголошуєте: «У цій країні!» Як вас розуміти? Ви окупант? Тимчасовий повірнений зграйки єврейських олігархів-сіоністів? Схоже, долі «маленьких українців» Вас не цікавлять! Ваші дітки їздять на дорогих авто, знаються з кримінальними авторитетами. Словом, живуть повноцінним життям. А Ви робите вигляд, що боретеся з корупцією навколо себе. А, можливо, починати слід із себе? Зі своїх «чистих рук»?

Семен МАНШТЕЙН

✓ Позиція

ВО «СВОБОДА» ЗА ОФІЦІЙНЕ ВИЗНАННЯ ВОЇНІВ ОУН-УПА

У Тернополі відбувся мітинг об'єднання «Свобода» на підтримку законодавчого визнання воїнів ОУН-УПА. Незважаючи на прохолодну погоду з дощем, на мітинг зібралось близько 300 тернополян. Вони тримали в руках прапори «Свободи», плакати з написами «Одному народу — одну державну мову», «Не забудемо славі сторінки історії», «Визнати геноцид українців злочином проти людства», «Віднови-

ти в паспорті графу національність», «Меморандум — це зрада». Як зауважив голова ВО «Свобода», народний депутат України Олег Тягнибок, його об'єднання вимагає від Президента визнати воїнів ОУН-УПА учасниками Другої світової війни і надати ветеранам ОУН-УПА пільги нарівні з ветеранами Радянської армії, а також компенсувати їм недодані пільги за 14 років незалежності. «Перед тим, як

говорити про примирення між ветеранами Великої Вітчизняної війни і воїнами УПА, необхідно передусім визнати воїнів ОУН-УПА учасниками світової війни, і Президент повинен це розуміти», — наголосив О.Тягнибок. Він також зауважив, що його об'єднання домагається, аби 14 жовтня було оголошено державним святом — Днем створення УПА.

✓ Кратки над «і»

ЗАКОРДОН НЕ ДОПОМАГАВ?

Президент України Віктор Ющенко назвав «вигадкою» закиди у фінансуванні Помаранчевої революції в Україні з-за кордону. Про це він сказав у інтерв'ю Бі-Бі-Сі, відповідаючи на запитання, чи надавали фінансування на революцію іноземні уряди, зокрема США, або великі закордонні організації. «Це — вигадка. Я жодного факту не знаю, де б урядова інституція фінансувала Помаранчеву революцію», — зазначив В.Ющенко. На запитання, хто фінансував революцію в Україні, він відповів: «Я думаю, що мільйони. Мільйони людей». Президент зазначив, що люди передавали для Майдану гроші, носили на Майдан одяг, чай, харчі, десятки ресторанів давали продукти... «Ніхто ніколи не скаже, хто фінансував революцію. Я думаю — мільйони кредиторів», — сказав В.Ющенко. Він нагадав, що на рахунок Помаранчевої революції залишилось понад 20 мільйонів гривень і «легко встановити, хто перераховував на рахунок цього фонду» кошти. Хоча, зазначив В.Ющенко, далеко не всі користувалися фондом, було багато інших способів фінансування, «у тому числі приладами нагрівання, палатками, продуктами — не тільки грішми». «У такому сенсі революцію фінансувала вся українська нація і, я вважаю, більшість світу», — сказав Президент.

✓ Справа Гонгадзе

КУЧМА ВІДПОВІДАТИМЕ ПЕРЕД ЗАКОНОМ?

Екс-президент України Леонід Кучма не матиме імунітету, якщо розслідування вбивства журналіста Георгія Гонгадзе виведе на нього. Про це заявив Президент України Віктор Ющенко в інтерв'ю британській телерадіокомпанії

Бі-Бі-Сі. За словами Президента України, організаторів і замовників вбивства Гонгадзе неодмінно знайдуть, вже зараз у розслідуванні наявний прогрес. У тому, що один з організаторів цього злочину нині перебуває за межами Ук-

раїни, В.Ющенко звинуватив попереднє керівництво Служби безпеки України. Водночас Президент заявив, що місце перебування підозрюваного відоме, і за міжнародної допомоги цю людину повернуть в Україну.

✓ Розслідування

ЖУРНАЛІСТИ ЗНАЙШЛИ БІЗНЕС СИНА ЮЩЕНКА В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

Син Президента України Андрій Ющенко є одним із чотирьох засновників Івано-Франківської фірми «Галицька марка». Про це йдеться в газеті «Вечірній Івано-Франківськ».

Як пише газета, недавно «Галицька марка» виграла в Івано-Франківську інвестиційний конкурс, на якому за 60 тисяч гривень викупила будинок — історичну пам'ятку архітектури — у центрі міста разом із земельною ділянкою. Як стверджують фахівці, вартість цього об'єкта — разів у десять вища.

За умовами конкурсу, «Галицька марка» має відновити історичну будів-

лю й облаштувати територію. Однак з появою нових власників з'явилися чутки, що будинок зносимуть, аби збудувати сучасний.

«Галицька марка», яка займається роздрібною торгівлею, зареєстрована в Івано-Франківську 23 лютого 2005 року, у день народження Президента.

Редактор «Вечірнього Івано-Франківська» Зиновій Бойчук переконав, що «є набагато потужніші фірми на Прикарпатті, де серед засновників — члени родини Президента — син Андрій Ющенко та перша дружина Світлана Іванівна».

Водночас голова Секретаріату Президента Олег Рибачук заявив, що вперше про це чує, але пообіцяв все проаналізувати і висловити з цього приводу свою думку.

«Я проаналізую це звернення, і редактор «Вечірнього Івано-Франківська» отримає відповідь», — сказав він.

На зустрічі з регіональними журналістами сам Віктор Ющенко прокоментував це так: «Люди добрі, те, що сказано і написано про мого сина, не відповідає дійсності».

Бойчук є заступником голови обласної організації блоку Юлії Тимошенко.

✓ На часі

ЛІКИ ЗНОВУ БУДУТЬ БЕЗ РЕЦЕПТА

Міністр охорони здоров'я Юрій Поляченко припинив чинність наказу свого попередника Миколи Поліщука про продаж більшості ліків за рецептами.

Передбачалося, що після набрання чинності закону близько 60% лікарських засобів можна буде придбати в аптеках України тільки за рецептами.

Крім того, новий міністр анулював наказ про скорочення кількості медичних спеціальностей і збільшення терміну інтернатури.

✓ **Солідарність**

ПИСЬМО УЧАСТНИКОВ ДВИЖЕННЯ «ЖИТЬ БЕЗ СТРАХА ИУДЕЙСКА!»

Г.Щекину, Н.Сенченко, В.Яременко, В.Каленяку

Благодарим Вас, видних общественных и политических деятелей, за поддержку нашего Обращения 500-5000-15000. Считаю Вас братьями и соратниками в едином фронте сопротивления Новому мировому порядку антихриста. Это особенно важно в столь печальные времена искусственно посеянной темными силами вражды между Киевом и Москвой («разделяй и властвуй!»). Уверены, что в народе сторонников нашего единого сопротивления этим силам — многие миллионы. Сейчас идет Мировая война, в которой мы должны быть вместе, по одну сторону фронта.

Особо ценим Ваш православный подход к данному вопросу — это также и наша основная и единственно возможная успешная позиция сопротивления. Если нас не поддерживают высшие архиереи, то поддерживают многие простые батюшки, укрепляющие наши ряды. Поддерживают и наши общие святые, молящиеся о возвращении нашего народа на его исторический путь, — и они для нас важнее упомянутых Вами иерархов.

Эта удерживающая миссия Руси была predetermined еще в начале ее истории: апостолом Андреем Первозванным, св. Великой Княгиней Ольгой и ее сыном Святославом Храбрым, разгромившим Хазарский каганат, Крестителем Руси равноапостольным князем Владимиром, митрополитом Илларионом. Этот путь укреплен подвигом всех поколений наших общих предков, освещен общей кровью Новомучеников XX века. Все они тоже члены Русской Православной Церкви, вселенской в пространстве и времени. С их помощью будем продолжать борьбу, надеясь также и на Божию помощь. А чтобы ее заслужить, будем стараться жить так, как если бы от нас зависело спасение Руси от жидовского ига: «Жить без страха иудейска!» Не в силе Бог, а в правде! Да воскреснет Бог и расточатся врази Его!

Москва, 9/22 сентября 2005 г.

Преп. Иосифа Волоцкого, искоренителя ереси жидовствующих

П.Н.БУДЗИЛОВИЧ, гл. редактор интернет-узла «Мысли о России» (Нью-Йорк)

К.Ю.ДУШЕНОВ, гл. редактор газеты «Русь Православная» (С.-Петербург)

В.А.ЗАДЕРЕЙ, гл. редактор газеты «Знание — власть!»

В.М.КРЫЛОВ, народный художник России, глава Союза Русского Народа

А.А.МАРЧЕНКО, публицист, спецкор. журналов «Спецтехника» и «Автоперевозчик» (Минск)

М.В.НАЗАРОВ, руководитель издательства «Русская идея»

В.Н.ОСИПОВ, глава Союза «Христианское возрождение»

В.Е.РЫЖКО, режиссер-кинодокументалист

И.Р.ШАФАРЕВИЧ, академик Российской Академии наук и др. от имени

15 000 участников движения

Лист наведено мовою оригіналу

✓ **Актуально**

Олег Тягнибок:

«ГЕНОЦИД УКРАЇНЦІВ ПОВИНЕН БУТИ РОЗСЛІДУВАНИЙ»

Верховна Рада України направила запит народного депутата України, голови ВО «Свобода» Олега Тягнибока до Генерального прокурора України, Міністра

внутрішніх справ України, Голови Служби безпеки України «Про порушення кримінальної справи по факту Голодомору 1932–1933 років, який визнано

геноцидом Українського народу, тобто злочином, до якого не застосовуються жодні строки давності».

ПРО ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ СПРАВИ ПО ГОЛОДОМОРУ 1932–1933 РОКІВ

Генеральному прокурору України п. ПІСКУНУ С.М.

Міністру внутрішніх справ України п. ЛУЦЕНКУ Ю.В.

Голові Служби безпеки України п. ДРІЖЧАНОМУ І.В.

Депутатський запит

Про порушення кримінальної справи по факту Голодомору 1932–1933 років, який визнано геноцидом Українського народу, тобто злочином, до якого не застосовуються жодні строки давності

У період з квітня 1932 р. до листопада 1933 р., тобто приблизно за 500 днів, в Україні загинули мільйони безневинних людей. Дослідники називають різні цифри загиблих під час голодомору: 5, 7, 9 та 10 мільйонів. З урахуванням непрямих жертв, за приблизними підрахунками, голодомор забрав життя 14 мільйонів людей. Під голодомору припав на весну 1933 року. Тоді в Україні від голоду вмирало 17 людей щохвилини, 1000 — щогодини, майже 25 тисяч — щодня...

Найбільш постраждали від голоду теперішні Полтавська, Сумська, Харківська, Черкаська, Київська та Житомирська області. На них припадає 52,8% загиблих. Смертність населення тут перевищувала середній рівень у 8-9 і більше разів. У Вінницькій, Одеській, Дніпропетровській областях рівень смертності був вищий у 5-6 разів. У Донбасі

— у 3-4 рази. Фактично, голод охопив весь Центр, Південь, Північ та Схід сучасної України. В таких же масштабах голод спостерігався у тих районах Кубані, Північного Кавказу та Поволжя, де мешкали українці.

Причиною голодомору стала політика сталінського режиму стосовно українців як нації і, зокрема, стосовно селян як класу. Головною метою організації штучного голоду був підрив соціальної бази опору українців проти комуністичної влади та забезпечення тотального контролю з боку держави за всіма верствами населення.

У 1988 році Конгрес США, а у 1989-му Міжнародна комісія юристів офіційно визнали голодомор 1932–1933 років актом геноциду проти української нації. Офіційні документи з приводу голодомору в Україні прийняли у Бельгії, США, Канаді, Аргентині, Країні Басків та інших.

У «Зверненні до Українського народу учасників спеціального засідання Верховної Ради України 14 травня 2003 року щодо вшанування пам'яті жертв голодомору 1932–1933 років», схваленому Постановою Верховної Ради України № 789 IV від 15.05.2003 року, вищий орган законодавчої влади України ствердив, що Голодомор 1932–1933 років був актом геноциду Українського народу, що тотальне винищення мільйонів українських хліборобів штучним голодом стало свідомою терористичною акцією політичної системи сталінізму.

Тобто було умисно вчинене діяння, передбачене статтею 442 «Геноцид» Кримінального кодексу України від 05.04.2001 року № 2341 III, а саме: геноцид Українського народу шляхом створення для нього життєвих умов, розрахованих на повне чи часткове його фізичне знищення.

Таке тлумачення повністю збігається з розумінням геноциду, визначеним статтею 2 Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього від 9 грудня 1948 року. Отже, згідно зі статтею 1 Конвенції про незастосування строку давності до воєнних злочинів і злочинів проти людства від 26 листопада 1968 року до Голодомору 1932–1933 років, який визнано геноцидом Українського народу, не застосовуються жодні строки давності незалежно від часу здійснення геноциду.

Враховуючи викладене вище, прошу:

1. Порушити кримінальну справу по факту Голодомору 1932–1933 років, який визнано геноцидом Українського народу, тобто злочином, до якого не застосовуються жодні строки давності.

2. Створити спеціальну слідчу групу для розслідування зазначеного злочину, в яку включити представників Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України та Служби безпеки України.

Про результати розгляду запиту та житі заходи прошу повідомити у термін, визначений статтею 15 Закону України «Про статус народного депутата України».

✓ **Реалії**

Недавно київська друкарня «Мега-поліграф» відмовилася випустити чергове число вільного тижневика «Свобода» через публічні викриття головним редактором Олегом Ляшко корупції у першій родині країни.

Про це повідомили веб-сайту «Оглядач» у Громадському прес-центрі Фонду вільних журналістів ім. В'ячеслава Чорновола.

Напередодні цих подій Олег Ляшко оприлюднив в УНІАНі докази коруптивності президентської родини. Він стверджував, що дружина Президента Катерина Чумаченко через нечистих на руку бізнесменів домовилася з приватною фірмою

СВОБОДА СЛОВА ЗНОВУ ПІД ЗАГРОЗОЮ?

про чартерний рейс літака для своєї родини і друзів з Америки, які прилітали в Україну на інавгурацію нового Президента. За твердженням Олега Ляшка, це коштувало щонайменше 270 тис. доларів США. Він впевнений, що така сума, витрачена на приватні справи дружини Президента, має розглядатися як корупція в родині глави держави.

Головний редактор мав намір опублікувати своє незалежне журналістське розслідування у черговому числі тижневика «Свобода». Однак господарі друкарні ВАТ «Мега-поліграф» категорично відмовилися друкувати цей випуск газети, посилаючись на «відсутність технічних можливостей».

До цього часу редакція співпрацювала з друкарнею «Мега-поліграф» майже упродовж року, і обидві сторони сумлінно виконували всі зобов'язання згідно з умовами договору.

Тим часом у цій друкарні повним ходом йде друк інших видань. Про це стало відомо від поліграфістів, які працюють у друкарні.

Головний редактор тижневика «Свобода» заявив, що знайде можливість надрукувати газету за будь-яких умов.

✓ **Офіційно**

Голові Комітету Верховної Ради України з прав людини, національних меншин та міжнародних відносин **Г.Й.УДОВЕНКУ**

Шановний Геннадію Йосиповичу!

Як нам стало відомо, очолюваний вами комітет розглядає 14 жовтня ц.р. дотримання законодавства в галузі міжнародних відносин. Це питання справді назріло, оскільки в Україні упродовж багатьох років порушується її Основний Закон, зокрема стаття 24, яка проголошує рівні, без привілеїв чи обмежень, конституційні права і свободи всіх громадян України без огляду на їхні расові, етнічні, соціальні та інші ознаки. Наразі закордонні та вітчизняні ЗМІ свідчать, що:

МІЖНАЦІОНАЛЬНІ ВІДНОСИНИ — НЕ ВОТЧИНА СІОНІСТІВ!

— найбагатшими людьми в Україні є Коломойський, Пінчук, Ахметов, Медведчук, Порошенко, Ярославський — переважно представники єврейської національності;

— господарями центральних телеканалів є Роднянський, Суркіс, Порошенко, Ахметов, Пінчук, Рабинович, Хорошковський — також переважно представники єврейської меншини;

— понад 200 депутатів Верховної Ради України — єврейського походження. Водночас українське населення, 80% якого становлять етнічні українці, щорічно скорочується на півмільйона осіб, що має бути кваліфіковано як

спланований геноцид титульної української нації. Саме за такої ситуації ви хочете розглянути на засіданні свого Комітету питання дотримання законодавства в галузі міжнародних відносин, однак «експертом» запрошуєте чомусь Наймана — відомого міжнародного прокуратора, організатора єврейсько-масонської ложі «Бнай-Брит» в Україні, книжка якого «Юдофобія для України» стала предметом судового розслідування. За цим «експертом», вочевидь, потягнуться й інші представники організованого єврейства на кшталт Сісельса, Фельдмана, Рабиновича, яких систематично і багаторазово

звинувачували у ЗМІ в різноманітних злочинах. До цієї ж «когорти» належить і в.о. голови Держкомнацу Воронін — свідомий українофоб і провокатор, який разом з Москалем і Рабиновичем намагався за часів Кучми закрити наймасовішу українську газету «Сільські вісті».

Замість цих одіозних осіб ми пропонували вам, Геннадію Йосиповичу, справжніх фахівців з міжнародних питань, професорів І.Белебеуху, В.Улянича, В.Яременка, В.Кузьменка, Г.Мусієнка, М.Сенченка, голову єврейської громади Е.Ходоса та ін., але ви чомусь налаштовані проти їхньої участі в засіданні очолюваного вами коміте-

ту. Може, ви забули, як вас безпідставно паплюжили у виданнях Рабиновича, зокрема в статті «Геннадій Шахидович»? Це таких «експертів» ви хочете заслухати?

Нам також відомо, що Посол Ізраїлю в Україні дозволила собі шантажувати МЗС України, вимагаючи якихось «заходів» проти МАУП, Української Консервативної партії і мене особисто, погрожуючи «ускладненнями» через поїздку В.Ющенка до Ізраїлю. Чи не для задоволення забаганок цієї пані провадяться слухання в очолюваному вами комітеті? Просимо вас, шановний Геннадію Йосиповичу, бути завжди гідним народної

довіри і не дати україножерам та професійним провокаторам від організованого єврейства втягти себе у справу, що може завдати шкоди Україні або українським організаціям. Наполягаємо також на участі в засіданні комітету 14.10.05 зазначених вище науковців і громадських діячів.

З повагою голова Української Консервативної партії, президент МАУП Георгій ЩОКІН

11 жовтня 2005 р.

Від редакції. Як повідомили у Комітеті Верховної Ради України з прав людини, національних меншин та міжнародних відносин, робоча нарада з підготовки виїзного засідання, яке мало розглядати зазначену в листі тему, не відбулася.

✓ **Справи партійні**

УКРАЇНСЬКІ КОНСЕРВАТОРИ ЙДУТЬ НА ВИБОРИ

14 жовтня 2005 року відбувся II (позачерговий) з'їзд Української Консервативної партії, у роботі якого взяли участь понад 200 делегатів з усіх регіонів України.

Свої привітання учасникам з'їзду надіслали народний депутат, Герой України Левко Лук'яненко та голова Всеукраїнського об'єднання «Свобода», народний депутат Олег Тягнибок

Зі вступним словом до присутніх звернувся голова Української Консервативної партії Георгій Щокін. Він окреслив сучасну політичну й економічну ситуацію в державі, дав оцінку політичних сил в Україні та визначив перспективи парламентських перегонів для УКП.

Важливим етапом подальшого політичного розвитку Української держави, йшлося у виступі Георгія Щокіна, мають стати вибори депутатів усіх рівнів у березні 2006 року. Вони визначатимуть: Україна врешті-решт стане на шлях цивілізованого національного розвитку чи її поглине прірва подальшого занепаду і нищення Української державності олігархічними кланами. З огляду на крайню загрозу для української держави ситуацію назріло питання про зміну антиукраїнської владної еліти на проукраїнську. І єдиним шляхом для цього є об'єднання всіх державницьких сил — партій, громадських організацій, визначних представників української інтелігенції — у міцну національно-патріотичну силу. Така сила змогла б сформувати єдиний потужний право-консервативний виборчий блок національно-демократичних сил для перемоги у наступних парламентських виборах.

Лише на основі реалізації української національної ідеї можлива розбудова демократичного ладу, побудова соціальної ринкової економіки, забезпечення прав людини, збереження культурної, конфесійної та мовної ідентичності етнічних спільнот в Україні; здійснення права українського народу на створення соціального ладу, який гармонізував би інтереси інди-

віда та соціальних груп на принципах ідеології українського консерватизму.

Не завжди ідеї, висловлені делегатами, збігалися. Проте саме у таких дискусіях і народжується істина. Що ж до роботи в середках Української Консервативної партії, то присутні були одностайні — необхідно пропагувати ідеї українського консерватизму серед населення. Зокрема через засоби масової інформації та роз'яснювальну роботу. Цьому може посприяти і створення на базах філії Міжрегіональної Академії управління персоналом культурних центрів. Як наголосив Георгій Щокін, особливу увагу потрібно приділити інформуванню мешканців сіл про мету та засади діяльності УКП, оскільки доступні селянам ЗМІ (які лише умовно можна назвати українськими) наскрізь брехливі. Голова УКП зазначив, що покладає великі надії на ці парламентські вибори не варто. Адаже партія ще молода і лише набирає силу. Проте й заспокоюватися не варто. Аби ідеї УКП стали популярними серед українців, необхідно докласти максимум зусиль. Що ж до можливості блокування з іншими партіями, то, на превеликий жаль, більшість їхніх керівників лише на словах є «патріотами й поборниками національної ідеї». Проте це не стосується рядових партійців.

Глибокий відгук ці тези знайшли й у виступах інших учасників з'їзду: першого заступника голови партії Миколи Дробнохода, члена президії Національної ради УКП Миколи Головатого, науковця Василя Яременка та Миколи Сенченка, відомого українського кіномитця Юрія Іллєнка. На думку остан-

нього, те, що нині твориться в державі, явно не відповідає очікуванням мільйонів українців, які восени минулого року вийшли на майдани захищати свій вибір. І тому ті події, за словами митця, можна поділити на дві: перша — національна революція, друга — «помаранчевий проект захоплення влади». Останні події в соціально-політичному житті країни підтвердили ці думки.

Делегати з'їзду постановили:

1. Українська Консервативна партія має взяти участь у виборах депутатів усіх рівнів у березні 2006 року.

2. Доручити керівництву УКП провести переговори з українськими партіями національно-патріотичного спрямування щодо можливого заснування право-консервативного виборчого блоку.

3. Провести III з'їзд УКП з висування кандидатів у народні депутати до 10 грудня 2005 року.

Територіальним організаціям партії здійснити необхідну організаційну, ідеологічну та внутрішньопартійну підготовку до виборів 2006 року.

На з'їзді ухвалили звернення до національно-патріотичних сил України, до українських партій і громадських організацій національно-патріотичного спрямування, козацьких організацій України щодо заснування право-консервативного виборчого блоку.

Окремим пунктом роботи з'їзду стало звернення до Президента України із закликом розпочати процес визнання воїнів УПА борцями за волю нашої держави, а Українську Повстанську Армію — воюючою стороною у Другій світовій війні.

Шановні пані та панове!

Дорогі брати та сестри! Дозвольте привітати вас із світлим святом Покрови Пресвятої Богородиці та Днем Українського Козацтва, під час яких ми проводимо з'їзд Української Консервативної партії!

Ми живемо з вами у важкі, але доленосні роки, коли діяльність кожного з нас може стати вирішальною для майбутнього України. Згідно з соціальними законами, у бурхливі часи суспільної нестабільності, які ми переживаємо нині, цілеспрямовані дії навіть однієї людини можуть суттєво впливати на хід глобальних процесів. Коли ж люди об'єднуються в єдину політичну силу, акумулюючи в ній свою волю та прагнення, і коли ця сила адекватно відповідає викликам історії, тоді і

світу? Позаяк війна є неоголошеною, то відповідь можуть дати тільки ті, хто виграє сьогодні від зубожіння українців. Зараз вже достеменно відомі прізвища найбагатших людей України, серед яких називають Коломойського і Дубілета, Суркіса і Медведчука, Пінчука і Порошенка, Табачника і Ахметова, Фельдмана і Гіршфельда, Рабиновича і Червоненка, Жванію та інших неукраїнських олігархів, які мають переважно єврейське походження. Чи сталося їхнє казкове збагачення завдячуючи талантові і наполегливій праці? Гадаю, що ні, оскільки серед новоявлених єврейських скороба-

ня громадської думки у відповідному напрямі. Це стає особливо помітним і особливо загрозовим напередодні парламентських перегонів, у яких організоване єврейство прагне не тільки зберегти, а й значно посилити свій вплив на державну владу (на сьогодні, як відомо, 45% депутатів Верховної Ради України мають єврейське походження).

**НИНІШНЯ
СТРУКТУРА
ПОЛІТИЧНОГО
СПЕКТРА**

Що ж відбувається зараз у політично-партійно-

СУЧАСНИЙ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

спільне майбутнє формується відповідним чином. Сьогодні в Українській Консервативній партії, яка з'явилася всього 7 місяців тому, нараховується 7453 члени, з яких етнічні українці становлять абсолютну більшість, що відповідає сучасному положенню титульної нації в Україні.

Серед українських консерваторів 47% жінок і 53% чоловіків, які представляють усі регіони нашої держави: Центральний (19%), Східний (26%), Західний (23%), Північний (18%) і Південний (14%). Середню освіту мають 17% членів УКП, вищу 83%, науковий ступінь 39%, що свідчить про високий інтелектуальний потенціал українського консерватизму. 23% партійних членів — робітники, 16% — селяни, 21% — підприємці, 40% — представники інтелігенції. Треба активніше вести роз'яснювальну роботу на селі, позаяк село завжди було основою українського етносу і зберігачем національних традицій, що і становить сутність національного консерватизму.

НЕОГОЛОШЕНА ВІЙНА

Нині проти українства ведеться неоголошена, планова, підступна війна. Якщо на початок XX століття нараховувалося близько 80 млн етнічних українців, то на початок нашої державної незалежності ця кількість зменшилася до 52 млн. За 14 років новітньої України наші щорічні людські втрати становлять близько 400 тис. населення, що призвело до п'ятимільйонного скорочення українства. «Експерти» ООН запланували для нас на 2050 рік загальну кількість у 23 млн осіб, тобто темпи нищення Української титульної нації повинні становити понад 500 тис. наших співвітчизників на рік. Ці втрати сумірні з втратами українців у часи Другої світової війни.

Хто веде цю неоголошену і невидиму війну, яка до 2070 року, що впливає з наведених розрахунків, може призвести до повного знищення українства — однієї з найдавніших націй

гачків відомі таксисти, бароальники, злочинці і просто психічно хворі люди. Для того, щоби знищити виробництво, сільське господарство, науку і культуру та зосередити в руках маргінальних елементів величезні багатства, необхідний був план і організація. Про це багато років пише єврейський публіцист із Харкова Е.Ходос у своїх книжках «Єврейський синдром», «Єврейська рулетка», «Єврейський удар» та інших.

У результаті цієї планової, жорсткої, таємної війни природні ресурси, промислові підприємства, фінансові структури, засоби масової інформації, високі державні посади опинилися переважно в руках єврейських скоробагатків, які дедалі більше намагаються контролювати всі гілки влади в Україні. Особливо агресивно вони використовують інформаційний ресурс, передусім телебачення, яке стало власністю суркісів, роднянських, пінчуків, поросенків, рабиновичів і таких, як вони. Щоденно з телеекранів летить брудним потоком пропаганда космополітичної антикультури, розпусти, насильства, педерастії та інших сексуальних збочень. Упроваджуються різноманітні інформаційні «лохотрони», що їх ведуть борсюки, піховшики, кисильови, шустери та інші єврейські телеведучі, і мета яких — формуван-

му спектрі? Які світоглядно-концептуальні системи відстоюють політичні партії та блоки? Що несуть вони для майбутнього України? Серед основних ідеологічних концепцій, як відомо, вирізняються три: комуністичний, юдо-лібералізм і націонал-консерватизм. Дві перші мають єдине походження, позаяк відомо, що предтечею єврейсько-більшовицького марксизму-ленінізму був Мойсей Гес, з яким пов'язують походження і сіонізму, і «наукового» соціалізму. Аналіз суспільно-історичних тенденцій свідчить про те, що часи комуністичного та юдо-лібералізму відходять у минуле, на згарище історії, а в світі набирає сили національний консерватизм — єдина природна ідеологія кожної нації. Про це свідчать і результати останніх парламентських виборів у європейських країнах. Майбутнє, на думку багатьох сучасних дослідників, саме за національною ідеологією, тобто за консерватизмом.

Однак що ж відбувається напередодні парламентських перегонів в Україні? Одне слово, відбувається блокування, тобто створення різноманітних блоків, і не обов'язково за ідеологічними ознаками. Блокуються переважно для спільного полювання за електоратом для отримання більшого шматка влади. У класичній «ліво-правій»

схемі політичний спектр виглядає нині ось як.

Лівий фланг вміщує різних комуністів, соціалістів, соціал-демократів і «регіоналів», тобто партії і блоки **Симоненка, Мороза, Медведчука, Кравчука, Януковича, Вітренко** та інших «вічно вчорашніх». Усі вони можуть блокуватися одне з одним або йти самостійно, проте їхня ідеологічна сутність від цього не змінюється — це носії тоталітарної єврейсько-більшовицької ідеології, відомої своїми масштабними злочинами проти людства. 70 років панування єврейсько-російських соціал-демократів та комуно-соціалістів не

раїна» на чолі з агресивно-затягим кучмістом **Безсмертним** вважається партією чинного **Президента Ющенка**, який давно вже і надійно оточений олігархами **Порошенком, Червоненком, Жванією, Рабиновичем**, а також політичними перебіжчиками **Зваричем, Ключківським, Безпалим, Черновецьким**, які мають переважно єврейське походження. Сама назва цього «Народного» Союзу «Наша Україна», з огляду на національний склад його керівництва, стає, шонайменше, дво-значною.

Блок Юлії Тимошенко, зокрема її партія «**Батьківщина**» (чия?),

партія (УНР), Республіканська партія «**Собор**», ВО «**Свобода**», опинився сьогодні оголеним. Так сталося, що НРУ під проводом **Б.Тарасюка** — нинішнього міністра закордонних справ України, та УНР **Ю.Костенка**, з ім'ям якого пов'язують давній розкол НРУ, пішли у блок Ющенка—Безсмертного «Наша Україна», тобто під юдо-ліберальні прапори разом із відомими поневолювачами України. Партія «Собор», яку очолює колишній «перший комсомолець» **А.Матвієнко**, розривається сьогодні між блоком **Ю.Тимошенко (БЮТ)** і **НС «Наша Україна»**. До БЮТ планує приєднатися

політичних сил напередодні парламентських виборів. Прямо скажу — не дуже втішний, але що є, то є. Зрозуміло, українське суспільство очікувало від провідників національних політичних сил — **КУН, НРУ, УНР, «Собору», «Свободи», УКП** — могутнього об'єднання, у результаті якого український парламент вже 2006 року став би по-справжньому українським і національно-орієнтованим, після чого обов'язково відбулася б націоналізація вкраденого державного майна, покарання організованих злочинців та природна українізація влади. Та сталося все навпаки — законна репрі-

тиранія неминуче буде скинута і після цього знову з'явиться шанс розбудови національної Держави на традиційних, консервативних засадах. При цьому демократія теж буває різна: комуно-авторитарна, юдо-ліберальна або націонал-консервативна. Зрозуміло, природною є тільки остання, яка базується на **самоорганізації нації**. Нинішня так звана демократична система виборів є юдо-ліберальною за своєю сутністю, позаяк головний її інструмент — гроші та ЗМІ. І ті, й інші перебувають переважно в руках організованого єврейства, що і визначає в кінцевому рахунку ре-

турно-просвітницькі центри, українські бібліотеки, народні університети, осередки національного кооперативного руху;

— формувати козацькі об'єднання з охорони правопорядку та українських кордонів, які стануть природною основою місцевого самоврядування організованого українства.

По-друге, треба активно протидіяти використанню чужинського інформаційного ресурсу через добровільну відмову всіх без винятку національно-свідомих українців від огляду телепередач з **1 грудня 2005 р. до 26 березня 2006 р.**, тобто на весь період парламентських перегонів. Нам треба урівняти національні та чужинські впливи — якщо телеканали не в українських руках, то українці повинні взагалі від них відмовитися! Це могло б стати нищівним українським ударом по антиукраїнській пропаганді.

Свідома відмова від чужинського впливу телевізійних та інших ЗМІ повинна супроводжуватися **масовим розповсюдженням української преси** і місцевого, і загальнодержавного масштабу, зокрема газет і журналів «Федерації патріотичних видань України». Тут необхідно впровадження гасла воєнних років: «**Прочитай — передай іншому**». Природна людська пошта може виявитися набагато ефективнішою за всі штучні телевізійні «лохотрони» та інформаційне кілерство.

Наскільки взагалі реальна перемога Української Консервативної партії на парламентських виборах—2006 року? Оскільки наша партія зовсім молода, а ідеологія національного консерватизму не встигла значно поширитися серед українства, вважаю, що нам не слід розраховувати на якісь вагомі результати в наступному році. Наші вибори — це вибори 2011 року, коли Український консерватизм буде, я переконаний, впливовою політичною силою, здатною розбудувати **українську Україну**. Проте не можна сидіти склавши руки, коли щорічно українство зменшується на півмільйона осіб. Тому **на вибори треба йти**, і якщо навіть українські консерватори не отримають місць у парламенті, вони можуть пройти в міські, районні й обласні ради, що вже буде помітним успіхом. Справжні партії не створюються під якісь чергові вибори, вони створюються назавжди, і тому **УКП як партія національного консерватизму** обов'язково переможе в майбутньому, позаяк майбутнє саме за націоналізмом.

Сьогодні ми відзначаємо ще одне свято — день створення Української Повстанської Армії, що показала всім українцям шлях до перемоги та незалежності. Будьмо ж гідними своїх попередників, і перемога обов'язково буде за нами!

Георгій ЩОКІН

ПОЛІТИЧНИЙ СТАН В УКРАЇНІ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ПЕРЕГОНІВ

(доповідь на з'їзді Української Консервативної партії 14 жовтня 2005 року)

залишають жодного сумніву щодо їхньої справжньої шовіністично-тоталітарної спрямованості. До цієї політичної компанії належить і **Народна партія Литвина** — колишнього співробітника ЦК злочинної КПУ, вірного до затятості кучміста, який гнобив разом із Кучмою Україну на посаді глави його адміністрації. Він же створив і штучний блок «За ЄдУ» на попередніх парламентських виборах, який, використовуючи злочинний адмінресурс, привів Литвина та інших кучмівських поплічників до Верховної Ради, давно вже прозвану українством «Верховною зрадою». Не випадково саме в партії Литвина опинився **Гіршфельд** та інші єврейські олігархи, позаяк вони вважають його своїм, рідним (Литвин, як відомо, породичався, як свого часу і Кучма, з єврейською родиною багатіїв з Дніпропетровська).

Так званий **центр** політичного спектра займають юдо-ліберальні утворення на кшталт «**Народного Союзу «Наша Україна»** та **Блок Юлії Тимошенко**, яка останнім часом відверто «заграє» і з «блакитними» регіоналами, і з «помаранчевим» електоратом. «Наша Ук-

фінасується, як стало відомо останнім часом з повідомлень ЗМІ, єврейськими олігархами **Коломойським—Дублетом**, яких пов'язують із діяльністю сумновідомої хабадської секти, що, за визначенням Ходоса, є юдо-нацистською структурою. Біля Юлії Володимирівни, яку єврей Червоненко видає за свою одноплеменницю, опинився й інший хабадник **Фельдман** — голова Єврейського фонду, колишній таксист, барахольник і давній поплічник **Рабиновича**. Радником **Ю.Тимошенко** відразу після призначення її прем'єр-міністром став **М.Бродський**, якого давно вже українські ЗМІ звинувачують у відмиванні разом із **Суркісом** кримінальних грошей. Інакше кажучи, блок Юлії Тимошенко і блок Віктора Ющенка — це майже ідеологічно близьнюки, що керуються політичними та бізнесовими ділками переважно єврейського походження.

НАШ ПРАВИЙ ФЛАНГ

Правий фланг, куди традиційно входили Конгрес українських націоналістів (**КУН**), Народний рух України (**НРУ**), Українська народна

з новоствореною Партією патріотичних сил України (ППСУ) інший комуно-комсомольський діач та «есдепеушник» **О.Зінченко**, який давно вже сприймається в українському суспільстві не як державний діач, а як звичайна політична повія. Разом із Зінченком приїде до БЮТ, найімовірніше, і його явний «попільник» **В.Каськів** з частинною «Пори» — тієї, яка фінансувалася, за повідомленнями ЗМІ, сіоноамериканськими структурами. Саме цього Каськіва прийняв у Празі американський президент Буш — відомий всесвітній агресор, і саме Каськіва починають нині звинувачувати незалежні ЗМІ у розкраданні великих коштів під час «помаранчевих» подій.

Отож сьогодні на правому фланзі залишаються ВО «Свобода» **О.Тягнибока** та наша **Українська Консервативна партія (УКП)**, якщо, звісно, не рахувати такі підозрілі угруповання, як «Народний рух за єдність» **Б.Бойка**, що, на думку багатьох українців, займався під час останніх президентських перегонів провокаційною діяльністю на користь Януковича—Медведчука. Ось такий нині об'єктивний розподіл

валізація припиняється, телеканали залишаються в руках єврейської олігархії, влада в країні стає дедалі більше неукраїнською.

НАЙБЛИЖЧІ СЦЕНАРІЇ

До чого це може призвести? З часів Платона та Аристотеля відомо, що форми політичного правління циклічно змінюють одна одну, але такі зміни в наш з вами час відбуваються дуже швидко: **олігархія** перетікає в **демократію**, яка тяжіє до **охлократії**, а остання завжди породжує **тиранію**. Наприклад, радянська партійно-номенклатурна олігархія була підточена бурхливими демократичними процесами, які знову очолили єврейські олігархи і які згодом встановили тиранічний кучмівський режим. Останній був скинутий демократичним шляхом, що потім набув певних охлократичних форм, чим знов-таки скористалися єврейські олігархи, які ведуть Україну до нової тиранії. Ось як виглядає **механізм встановлення диктатури**: проведення так званої конституційної реформи, в результаті якої повноваження всенародно обраного Президента будуть замінені призначеним парламентом прем'єр-міністром, який перетвориться на диктатора, не підзвітного народу. В особах це може бути представлено так: 2006 року обраний до парламенту **Блок Юлії Тимошенко**, блокуючись з іншими комуно-олігархічними силами, обирає її прем'єр-міністром, а Президента **Ющенка** через імпічмент відправляє у відставку або просто ізолює його від влади. Таким чином, 2007 рік може стати роком встановлення в Україні диктатури на чолі з неукраїнським прем'єр-міністром.

Однак, згідно з тими ж соціальними законами,

результати президентських і парламентських перегонів. Наприклад, згідно з чинним законодавством, тільки грошова застава від партій на участь у парламентських виборах становить понад 650 тис. гривень. Крім того, треба проплатити неадекватно дорогі телефір, вихід на радіохвилі та шпальти газет. Хіба це під силу національним українським партіям, члени яких, на відміну від багатьох єврейських олігархів, працюють чесно і прозоро?

Українським патріотам нині найлегше опустити руки і прийняти свою поразку. Бо все проти нас: чужинські ЗМІ, чужинський закордонний вплив. Однак, повторюю, дії навіть однієї людини в такі перехідні, нестабільні часи, якщо вони збігаються з тенденціями, що тільки-тільки зароджуються, можуть призвести до глобальних, всесвітніх змін. Майбутнє, як переконує об'єктивний науковий аналіз, за **націоналізмом**, за правом кожної нації жити за своїми національними законами і традиціями. Такий світовий порядок закладений самим Богом, який створив нас різними і дав кожному свій шлях до Нього. Ми хочемо торувати свій національний шлях, і всі, хто хоче пройти його з нами до національної перемоги, хай приєднується. І не біда, що нас може опинитися на цьому шляху спочатку небагато: з невеличких джерел починаються могутні ріки, які потім впадають у великі моря.

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Яким шляхом ми можемо йти до своєї національної перемоги? **По-перше**, необхідно працювати на **самоорганізацію Української титульної нації**:

— створювати Українські територіальні громади на базі осередків нашої УКП і регіональних підрозділів МАУП;
— при Українських громадах відкривати куль-

✓ Погляд

Інформаційна безпека

Інформаційна зброя (концептуально-методологічна, хронологічна (історична), фактологічна (ідеологічна) є найважливішим інструментом теорії насильства. На практиці вона виявляється передусім у вигляді різноманітних теорій, які лежать в основі життя будь-якого народу, держави. Цілеспрямовані дії з використанням ідеологічної зброї називаються інформаційною агресією.

Демократія неспроможна без національних і виробничих сил над владою. Однак ефективний контроль можливий лише у разі інформаційно-ідеологічної самостійності населення, а це, своєю чергою, можливе лише за наявності незалежної від влади і міжнародних спекулянтів національної культури й організації (на зразок Української Консервативної партії), яка захищає свідомість народу від будь-якого стороннього впливу. Проте все це суперечить ідеології влади спекулянтів — маніпуляторів свідомості. Вони не здатні до чесної конкуренції у сфері ідеології.

«Обізнаність є певним станом готовності свідомості, відчуття реальності, що передує дії... Пробуджена свідомість — стан граничного напруження людських сил, — можливо, єдина надійна сила, здатна викликати зміни в матеріально-інституційному середовищі. Якщо цей стан підірвати, становище суспільства є серйозним», — пише Г.Шіллер у книжці «Маніпулювання свідомістю» (Маніпулювання свідомістю). (Маніпулювання свідомістю. — М., 1980. — С. 67). Становище справді серйозне, інакше не було б сенсу писати цю статтю. До того ж — становище серйозне не лише в Україні.

Багато демократичних держав уже законодавчо запровадили контроль свого телепростору. Так, у США чітко регламентовано, як показувати мерві тіла, залучати чи ні дітей до реклами, коли показувати еротичну. У Греції з 17.00 до 22.00 заборонено показувати телепродукцію, що травмує психіку дитини. У порушників міністерство ЗМІ Греції відбирає ліцензії.

Як же протистояти сторонньому інформаційному впливу і таким чином домогтися справжньої інформаційної безпеки свого народу? Відповідь на це запитання досить проста. Потрібно оволодіти інформаційною зброєю і спрямувати її на служіння своєму народу. Однак що ми розуміємо під інформаційною безпекою?

«Під інформаційною безпекою розуміємо такий стан суспільства, коли інформаційна війна проти нього буде малоефективною, а саме суспільство в інформаційному плані буде здатне інформаційною зброєю повністю дезорганізувати, розкласти і підкорити своїй волі агресора, тобто суспільство має на свідомому рівні мати інформаційну перевагу над ким завгодно».

Інакше кажучи, необхідно виробити життєздатну і національно орієнтовану концепцію розвитку свого народу, що ґрунтуватиметься на світоглядній доктрині та національній ідеології, які мають охоплювати в інформаційному сенсі ефективну концептуаль-

но-методологічну базу, визначення коріння свого народу та перспектив його вписування у Глобальний історичний процес; на ґрунті національних особливостей системи ідеологічних поглядів свого народу прийняти самобутню ідеологію, здатну сформувати систему просвіти українського народу, щоб зруйнувати натовпно-елітарне суспільство і побудувати повноцінну концепцію матеріальної безпеки народу; сформувати національну Доктрину інформаційної безпеки.

Як бачимо, основними у формуванні Доктрини інформаційної безпеки є світогляд та ідеологія.

«Телезірки» залишають Росію

Півроку тому в «Независимой газете» від 24 березня 2005 року з'явилася замітка під назвою «Зірки ТВ від'їжджають за чистим повітрям», де йдеться про такого одіозного телеведучого, як Савик Шустер. Ось що пише газета, яка видається на гроші Б.Березовського: «Відомий телеведучий Савик Шустер став «першою ластівкою» серед російських тележурналістів, які погодилися днями на пропозицію вести ток-шоу на українському телебаченні. Не виключають для себе можливого переїзду й інші телезірки. Найімовірніше, програма Шустера, як і російський її аналог, називатиметься «Свобода слова». На запитання кореспондента, чи не бентежить його, що ICTV належить зятю Кучми Віктору Пінчуку і що до нього запроваджені заборони цензури, Шустер відповів: «Ось цього я абсолютно не побоююся, тому що у мене з ним особисто було кілька абсолютно відвертих розмов про редакційну політику програми. Я не є людиною, яка «хуліганить», я все обговорюю. Але я ніколи не терпітиму цензури. І в цьому ми знайшли спільну мову з Пінчуком. Він дуже західна людина». Однак Шустер набагато західніший від Пінчука, поязак, за його зізнанням в цьому самому інтерв'ю, є громадянином Канади та Італії.

На цьому можна було б поставити крапку, якби не одне «але»... Погодитися на пропозицію В.Пінчука йому запропонував генеральний директор НТВ Володимир Кулишников, сказавши: «В Україні ти міг би робити свою улюблену програму». З цього випливає, що в Росії він уже не може її робити?! Чому? Тому що, за його висловом, «свобода слова обмежується лише часом (тобто грошима) і мною, Савиком Шустером». Однак є ще й «залаштункові» режисери, які обмежують і самого Савика Шустера, який кілька років очолював московську редакцію «Радіо Свобода».

З часу появи допису в «Независимой газете» до виходу в ефір першої програми Савика Шустера минуло півроку. За цей час у Києві з'явилися бігборди з портретом Савика і слоганом на зразок «Свобода слова в Україні», тобто вона з'явилася з появою Савика Шустера. Слоган, на думку «єврейських психоаналітиків», мав змусити всіх українців прикипіти до екранів телевізорів і дивитися проєкт Савика, якого вигнали з усіх ЗМІ Росії. Навіщо ж потрібен

єврею В.Пінчуку єврей Савик Шустер, громадянин Канади та Італії? Вся справа в тому, що у нашій країні здійснюється культурна інверсія, яка призводить до тотальної деградації суспільства. Механізм культурних інверсій діє не зовсім анонімно. Є особлива категорія людей, які виконують роль ідеологічних охоронців і добровільних цензорів у інфор-

шабесгої, що особливо відзначилися у знищенні власного народу, або люди, які викликають спротив не лише недорікуватістю, а й своїм виглядом, однак право запрошувати — у господаря. А він запрошує інтелектуальних потвор, або згодом сказати всією своєю поведінкою: «мовляв, бачите, тут і працювати немає з ким», доводиться запрошувати Савика Шустера...

Проте перша інформація про подію, навіть якщо вона брехлива, сприй-

що позбавляла сенсу воєнні конфлікти, безперервна боротьба цивілізацій і культур повністю змінила свій характер. Сьогодні — це інформаційно-психологічні війни за право впливати на свідомість мас. І в цій війні західна матеріалістична цивілізація вперше отримала перевагу, поязак ЗМІ повністю контролюються євреями. Скептикам пропоную прочитати книжку Девіда Дюка «Єврейське питання очима американця» (Єврейський вопрос

єврея Григорія Суркіса та Олександра Роднянського. До речі, час від часу телеправа останнього намагається відсудити єврей Вадим Рабинович, якому, своєю чергою, належить телекомпанія «Ера», що працює в нічний час на «Першому національному».

Услід за «Інтером» і «Студією «1+1» за рівнем популярності йдуть такі телеканали, як: «Новий канал», ICTV і СТБ. Їхній рейтинг досить-таки високий. Отож можна говорити про

ПСИХОАНАЛІТИКИ

маційному просторі України. Як справедливо зауважив А.Панарін: «Від часів зародження модерну роль його невсипущих євнухів, які підглядають у замковій шпирині, таємні спальні лоджії єврейського духу на предмет прихованих ухилів, найчастіше виконували євреї... Потрібно мати багато вільного часу, великий темперамент і особливу мистиву пильність, щоб невисипущо здійснювати функції ідеологічних психоаналітиків, які розкривають, за зовні безневинними формами, пригнічені чи перетворені імпульси злоякісної традиційності. Цими рисами єврейські євнухи модерну наділені з надлишком».

Дивна ми країна. Людина розкриває газету чи журнал, вмикає телевизор чи радіо і читає, дивиться та слухає... єврея. Новини, коментарі — все відбиває світогляд єврея. Він якщо не ведучий, то автор програми; якщо не автор, то редактор; якщо не редактор, то директор; якщо не директор, то власник; а якщо вже й не власник, то представник вищої організації, що здійснює контроль. А коли згадати не лише національну, а й класову спорідненість власників капіталу, ЗМІ та деяких керівників держав, то в ідентичності ідеології сумніватися не доводиться.

Однак ЗМІ, й особливо телебачення, у сучасному суспільстві є часто-густо єдиним співрозмовником людини, можна навіть сказати — її другом. «Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти», — казали у давні часи. Я не пам'ятаю, щоб ЗМІ засудили за масову проституцію, бандитизм, корупцію, яку вони впроваджують, за повної відсутності культури у більшості програм, передач, фільмів. Чому? Відповіді немає...

Кожен і будь-хто, а не лише єврей, інстинктивно підтримуватиме і посилюватиме те, що відповідає його світогляду, та пильнуватиме те, що суперечить його думкам, за термінологією «нових росіян», — «фільтруватиме базар». Тому для пропаганди певної думки про дійсність достатньо мати ідеологічно і культурно ідентичних індивідів, які контролюють не менш ніж 20 відсотків ЗМІ, проте єврей справді культурно ідентичні, чого не можна сказати про українців, і контролюють набагато більше, ніж 20 відсотків.

ЗМІ сприймаються ними як театр воєнних дій проти чужої культури. Вони воюють проти нас, а ми воюємо проти них, а ми воюємо за це платимо та ще й аплодуємо. Дійшло до того, що про українську ментальність, про долю України розмірковують винятково євреї. Від українців присутні тільки

мається без протестів і приймається за правду. Журналісти, коментатори, редактори і власники ЗМІ серйозно впливають на культуру глядача, слухача, читача. І цей вплив відбувається не лише в рамках замовленої й оплаченої політичної, економічної чи ідеологічної реклами, а й має опосередкований особю інформатора-посередника характер, що відбиває його психіку і культуру в передачі будь-якої інформації.

Посередники чи медіа-кілери?

Посередник втручається у будь-які людські стосунки, де є бодай найменша можливість каламутити воду із зиском для себе: у відносинах між владою і народом, старшим поколінням і молоддю, капіталом і працею. Будь-які намагання обмежити паразита сприймаються та класифікуються як антилюдське ставлення, що порушує права паразита на харчування і розмноження.

Особливе значення при сприйнятті інформації слухачем має знання особливості національної психіки інформаційного посередника, що допомагає в корегуванні повідомлень. Однак цю національність не завжди можна визначити. Не менш складно визначити і справжнього господаря інтелектуальної повії з «української» національної «еліти», члена масонської чи іншої неформованої організації, більшість з-поміж яких перебуває під негласним контролем євдеїв.

Тому важливо не лише те, що і як говорить людина, а й хто говорить. Які підсвідомі механізми й економічні інтереси змушують людину говорити це, на підґрунті якої культури сформувався світогляд інформаційного посередника? Щоб зрозуміти мету, якої свідомо чи несвідомо домагається, наприклад, журналіст-єврей, необхідно знати історію єврей, їхню національну психологію й ідеологію, які в остаточному підсумку мають спекулятивно-економічний і національно-агресивний характер. Тому «обмеження людини у доступі до інформації, яка дає змогу оцінювати особу посередника, — це злочин, що роззброює її перед агресором, раса якого знаходиться у стані перманентної та превентивної війни з людством».

Початок ХХ століття був ознаменований підвищеною роллю ідеології в прокованні міжнародних конфліктів. Із середини ХХ століття у зв'язку зі стрімким розвитком інформаційних технологій, а також створенням ядерної зброї,

глазами американця. — К.: МАУП, 2002. — С. 119), розділ «Хто керує засобами масової інформації», і вам одразу стане зрозуміло, що не лише в Україні більшість ЗМІ належить євреям, а й в Америці також. «В холодній війні, — пише Н.Островський, — перемагли спекулянти, демоноги, повії та гомосексуалісти. Така цивілізація переможців».

Створюючи ЗМІ, капітал не лише сподівається, а й має можливість ексклюзивного доступу до інформації й використовує цей доступ у своїх інтересах, маніпулюючи і спекулюючи інформацією. Тому єврей, відчуваючи важливість і цінність цього сектору ринку, почали переорієнтовуватися з банківського сектору на інформаційний.

Хто не чув про інформаційне агентство «Рейтер»? Ось що писав Пол Джонсон, автор книжки «Історія єврей»: «Пауль Юліус Рейтер, який був спочатку Ізраєлем Беєром Йосафатом, залишив банк свого діда в Геттінгені, щоб заснувати в 1848 році найбільше в світі агентство новин». Однак якби у діда Ізраєля не було свого банку, то Рейтеру не було б на що створювати і своє агентство. Що більше, в системі єврейської ділової інформації — саме вона визначила спрямування інформаційного розвитку — неєврей робити було нічого. Та спекулянти не потребують масової просвіти, тому преса правдива настільки, наскільки її змушують обставини.

Медіа-сфера України завжди була засобом впливу на суспільну думку в руках певних політичних сил. «Найпопулярнішими носіями телевізійної «культури» в українські маси є телеканали «Інтер» і «Студія «1+1», — пише популярний харківський публіцист Едуард Ходос, — яких пов'язують з іменами

їхне входження до п'ятірки лідерів українського телебачення. Хто ж володіє ними? Єврей Віктор Пінчук... І нехай вас не вводить в оману його українське прізвище. Віктор Пінчук — чистокровний єврей: за матір'ю, за татом, за вірою і за суттю».

Проте існує одне цікаве запитання, пов'язане з тим, як єврей зміг захопити українське телебачення у свої руки? Відповідь на нього можна отримати із книжки німецького письменника і журналіста Юргена Рота про Рабиновича з звучною назвою «Олігарх». До речі, книжка, надрукована в Україні, у видавництві «Фоліо» з аналогічною назвою, російською мовою, чомусь не публікує цей розділ книжки німецького видання.

Ось що пише Юрген Рот у розділі книжки «Боротьба за мас-медіа»: «Розповідає Вадим Рабинович: «Після епізоду з фірмою Нордек, в 1995 р., до мене прийшли дві людини: Борис Фуксманн і Олександр Роднянський». Із Фуксманном мене познайомив Ловчанський на радді директорів у Відні. Він рекомендував мені його як старого друга, що в ролі заступника займатиметься економічними питаннями компанії. А Роднянський, двоюрідний брат Фуксманна, журналіст і кінорежисер, був засновником «Студії «1+1», телестудії в Києві».

Борис Фуксманн у Німеччині не новачок. Його фірма «Іннова ГмбХ» занесена до реєстру Дюссельдорфа. Колишній представник фірми Фуксманна стверджує, у тому числі й дюссельдорфський поліції: «Щоразу виручка становила величезну масу грошей. Щотижня прибували кур'єри з синьою сумкою з текстильного матеріалу, пляжною сумкою, із гральних салонів. Вони складали ці сумки

біля апаратів для рахунку грошових купюр, на четвертому поверсі, де все було зачинено. Я ніколи не мав права заходити всередину. Це були гроші, зібрані в гральних домах. І раптом, неочікувано, я побачив ікони, пачки доларових банкнот у бічній кімнаті Бориса, де він передягався. Я побачив документи, передані по факсу, в яких стояли цифри, що позначали багато мільйонів доларів. Я не мав жодного поняття, звідки надходили ці

можу сказати. Перш ніж ми активно ввійшли в новий, успішний телебізнес, ще одна фірма доклала зусиль для одержання ліцензії на національному каналі УТ-1. Її керівником був Девід Стюарт. Наскільки я знаю, колись у Лівані він був заарештований за шпигунство. Інші учасники боротьби за отримання ліцензії, на відміну від нас, також були задіяні у розвідувальному бізнесі. Я вважаю, що моя належність до мафії, приписувана мені, пов'язана з

капіталу «цінностями», що ґрунтуються на фізичному, моральному й інтелектуальному проститутуванні. Жодних інших «загальнолюдських цінностей» у цій системі немає, у чому кожен українець уже встиг переконаватися.

Діяльність ЗМІ призводить до деградації та пригноблення людей, порушення соціально-економічних процесів і зв'язків, розпаду і загибелі держави, колонізації її території. День за днем українському народу на-

В останні роки ХХ століття дедалі сильніше відчувається бажання світового уряду (світового залаштуку) знову вирити свої брудні справи за рахунок єврейського народу. Організатором цієї акції обрана Америка, а виконавцями, ймовірно, Росія та Україна.

У другій половині ХХ століття інформаційна агресія, розв'язана США, аби встановити своє панування, за вказівкою світового залаштуку, втягла в свою орбіту євреїв усього світу.

чу, справжній задум моєї книжки полягає ось у чому. На телебаченні, як ви знаєте, є програма «Ляльки». Там діють ляльки Єльцина, Ястржембського, Черномірдіна, Кулікова та інші. Проте головний лялька за екраном, і його прізвище Шендерович. А у житті є російський уряд — Єльцин, Кириєнко, Федоров, Степашин. Але головний лялька має довге єврейське прізвище — Березовсько-Смоленсько-Ходорковський і таке інше. Тобто вперше за

кий, паскудний антисемітський лист. Тижнів через два з'ясувалося (наші колеги попрацювали), що автор листа — активний сіоніст.

— Я вже казав про абсолютну прозорість стратегії Заходу щодо Росії. Якщо є стратегія, отже, є її провідники всередині країни.

— І хто вони?
— Я не називатиму нікого конкретно. Але за свою працю вони одержують непогані гроші. У вигляді платні за лекції, акцій підприємств або гонорарів за книжки. Росію врятує лише Росія. Об'єктивні процеси не вкладаються в рамки таємних чи явних стратегій.

— Не боїтеся викликати на свою адресу звинувачення у російському націоналізмі й антисемітизмі?

— Російський націоналізм для мене не є можливим поняттям. Адже я не можу бути французьким чи американським націоналістом. У будь-якої держави і будь-якого її громадянина на першому, другому, третьому і всіх наступних місцях мають стояти національні інтереси. А що ж до антисемітизму, то для мене це явище чуже і відрадливе. І не лише для мене — достатньо подивитися на склад нашого уряду, щоб зрозуміти, що в Росії антисемітизму не існує...

В інших країнах умови для євреїв також різко погіршилися наприкінці ХХ століття. Так, у Польщі діями «Солідарності», що підірвали становлення країни у 1980—1981 рр., керував мозковий центр, який складався із впливових єврейських інтелектуалів, які спіралися на США. А результат цих дій виявився сумним. Так, з-поміж правих і ультраправих організацій Польщі за останній час активізувалася партія РОП (Рух за відродження Польщі). Її ідеологія наведена, зокрема, у відомому «Зверненні до євреїв та осіб єврейського походження». Цей документ починається словами: «Ми звертаємося до євреїв та осіб єврейського походження з вимогою їх невтручання у внутрішні проблеми Польщі». Це означає, що євреї та «особи єврейського походження» мають бути відсторонені від суспільно-політичного життя. Документ так обгрунтовує цю вимогу: євреї є гостями Польщі, а гості не повинні вказувати господарям, як розмішувати меблі в їхньому домі.

Інформаційна агресія, здійснювана світовим залаштуком проти єврейського народу у всьому світі, містить у собі вибухові суміші сіонізму й антисемітизму. Його мета — зробити євреїв слухняними виконавцями своєї волі, які виконують «чорну» роботу. Робиться так, що люди скрізь бачать на першому місці євреїв. Таким чином, на євреїв покладають відповідальність за масовий геноцид українського народу — винищення (вимирання) 5 млн осіб, за тотальне пограбування України. Аналогічна ситуація й у Росії. Все це призначено в газеті «Московский комсомолец»:

«А ви припускаєте існування сіонізму?
— Та не те, що припускаю. Чого ж його припускати, коли це цілком реальний факт нашої й світової діяльності? Войовничий сіонізм. Однак ця тема сьогодні дуже модна в певних колах, так само, як і тема російського шовінізму...
— У 88-му році, в розпал перебудови, журнал «Знамя» опублікував різ-

Микола СЕНЧЕНКО,
доктор технічних наук, професор,
директор Книжкової палати

ІНФОРМАЦІЙНОЇ АГРЕСІЇ

гроші. Я не міг визначити їх походження». До сьогодні цього не може зробити і поліція. У доповіді Інтерполу «Проект адмірал» висловлюється підозра про відмивання грошей, про які Фуксманн добре поінформований.

Борис Фуксманн, який досить довго жив у Німеччині, створив, поза тим, значний статок. До нього належить і телевізійний бізнес в Україні.

«У 1995 і 1996 роках в Україні почалося ліцензування комерційних телевізійних каналів, — розповідає далі Рабинович, — а також ефірного часу на державних каналах телебачення. Я вважав, що Олександр Роднянський міг би з'ясувати технічні питання. Всі фінансові питання знаходилися під моїм контролем, а Борис Фуксманн, який працював зі мною у фірмі Нордек, мав опікуватися зиском. Окрім того, ми створили рекламну фірму. Тоді ж американський підприємець Рональд Лаудер у Нью-Йорку запропонував нам вступити в компанію «1+1» із 50 відсотками».

Рональд Лаудер був свого часу кандидатом на пост мера Нью-Йорка і головою музею сучасного мистецтва у Нью-Йорку, послом США в Австрії, мав великий підприємницький успіх у галузі косметичних товарів. Його компанія Central European Media Enterprises (СМЕ) була створена 1992 року, щоб улаштуватися в колишніх радянських республіках. Він мав фірми у Чехії, Словаччині, Румунії та Угорщині. Україна також була важливим ринком збуту для його імперії засобів масової інформації. До речі, Рональд Лаудер як голова Американського єврейського конгресу (АЕК) боровся за пост голови Всесвітнього єврейського конгресу з Володимиром Гусинським, коли Едгар Майлз Бронфман, голова АЕК, вирішив піти на заслужений відпочинок. Тоді Гусинський у травні 1998 року придбав за 85 млн доларів 25 відсотків акцій другого за величиною ізраїльського медіа-холдинга «Маарів», який намагався придбати Лаудер. Через рік Гусинський викупив 17,3 відсотка акцій медіа-групи СМЕ, головний власник якої — Лаудер. Найприбутковіша телекомпанія медіа-холдинга CNTS, яка вела трансляцію з Чехії, на цей час була відключена від ефіру.

Далі Юрген Рот пише: «Ми довго дискутували, — продовжує Рабинович. — Згодом уклали угоду, за якою Рональд Лаудер отримує 50 відсотків пайової участі у нашому підприємстві. І ось тут починається. З цього дня я є членом російської мафії. Чому? Точно я цього не

англійським підприємцем у галузі ЗМІ Девідом Стюартом і його партнерами. З ним я зустрівся в Амстердамі. Стюарт також боровся за одержання ліцензії, тобто був нашим конкурентом. Він дуже дорікав нам за нашу співпрацю з Рональдом Лаудером.

І він сказав, ніби я винен у тому, що він і його друзі не отримали ліцензії в Україні. Я маю за це заплатити. Далі йшлося, що я мав найкращі зв'язки з урядом, а видавати ліцензії тоді був уповноважений уряд. Його ультиматум стосовно мене був таким: або він одержує ліцензію, або «ми зробимо з тебе члена російської мафії».

Ось такі «бізнесмени», посередники і медіа-кілери володіють частиною ЗМІ України.

Інформаційно-ідеологічна окупація

Розвитку засобів масової інформації сприяв глобальний характер розселення євреїв, постійні торговельно-інформаційні відносини між громадами і кланами. Капітал взагалі невіддільний від вірогідної і своєчасної інформації. При цьому вірогідна інформація використовується капіталом, а маси одержують те і тоді, що і коли спекулянт визнає необхідним і корисним для себе. Жодної реальної свободи слова, демократії, і свободи взагалі, ніколи і ніде не існувало. Будь-яка свобода відносна. А демократичні свободи обмежені інтересами капіталу і його влади.

Слово без грошей безсиле, але «там, де говорять гроші, правда мовчить». Природжену здатність інтелекту маніпулювати словами і світоглядом слухача євреї багаторазово посилити капіталом і власними засобами масової інформації, що виробляють до 80% ідеологічної продукції західного світу. І ця влада слова більш ніж здатна засудити невинуватого і виправдати злочинця, спровокувати війну й «усунути» будь-якого політичного діяча. У неї немає лише одного — морального права. Проте для сучасної західної (сатанинської) цивілізації, побудованої на цінностях юдаїзму, це зовсім не перешкода, а навіть навпаки. Там, де немає моралі, немає й обмежень.

Капітал і контрольовані ним мас-медіа створили систему інформаційно-ідеологічної окупації країн їхнього перебування. Вони виявилися спроможними контролювати не лише владу і свідомість, а й почуття народів, обмеживши свободу вибору необхідними для ефективного функціонування

віюється, що в країні все погано, що чиняться вбивства і насильство. Такої держави йому взагалі не потрібно, і народ має змиритися з роллю раба. При цьому про рабство відкрито ніхто не говорить. Навпаки, медіа-кілери обіцяють, що ще трохи і, перейнявши загальнолюдські цінності, ми житимемо в раю. Нам потрібно тільки більше працювати, працювати і... перетворитися на раба. Навіюють, що бути патріотом, мати сім'ю і дітей не модно. Пропагується гедонізм, сексуальна свобода, розкутість. Потрібно бути громадянином світу, таким кочівником, якому добре там, де більше платять. Тому не потрібно служити в армії, потрібно вивчати іноземні мови, бути «просунутим» у мас-культури, думати лише про те, як заробити, а ще краще виграти щонайбільше грошей, бажано доларів. Усе робиться для того, щоб наш народ морально розбестити, звести нанівець дух людей і вже потім знищити їх фізично і генетично.

«Це й зрозуміло, — пише Н.Островський, — оскільки навіть Біблія на прикладі захоплення євреями Ієрихону вчить «святий народ» шукати допомоги і підтримки серед повій. Вони і спираються. А щоб опора була надійнішою, потрібно постійно збільшувати їх число і не має значення, що багато з-поміж них із васами, а хтось і з бородюю. Повія — це не професія і не стаття, а здатність психіки (риса характеру. — М.С.). І було б ще півбіді, якби повія обмежувалася лише торгівлею своїм тілом, вона торгує і чужим життям».

Витрати на утримання мас-медіа та персоналу, який їх обслуговує, легкої поведінки компенсуються за допомогою пропаганди й експлуатації нищих інстинктів натовпу. Споживача теле- і відео-наркотики створюють за дитинства, використовують не лише ЗМІ, укомплектовані моральними потворами, а й школу. Проте — це вже трохи інша тема.

Люди пострадянського простору, шоквані «діяльністю» «березовсько-гусинсько-смоленсько-пінчуковсько-суркісо-рабиновичевських», юдейських мас-медіа, поведінкою єврейських євнухів і власних моральних недоносків, природно, виявляють до всіх євреїв, м'яко кажучи, насторожене ставлення.

Згадаймо, чим закінчилося засилля євреїв на території Російської імперії після революції 1917 року, особливо в 1930-ті роки. Репресіями! А в Німеччині, після 1942 року, — холокостом. Однак знижувалися прості євреї, а залаштунок процвітає донині.

З одного боку, США широко використовують в інформаційній агресії послуги цілої низки єврейських організацій (наприклад, Всеукраїнський єврейський конгрес). З іншого боку, вони здійснюють латентну операцію прикриття, що для багатьох залишається великою таємницею. Практично США намагаються покласти на євреїв усю відповідальність за зруйнування народного господарства, науки і культури Росії та України, виконуючи головний принцип директиви 20/1 — відповідальні не ми, не американці. Наближення «єврейської трагедії» або ймовірної акції «відплати» інтуїтивно відчули письменники Е.Ходос і Е.Тополь. У книжці «Єврейський синдром — 3. Потішні протоколи сіонських мудреців» (Єврейський синдром — 3. Забавні протоколи сионських мудреців. — К., 2002. — 335 с.) Е.Ходос приділяє багато уваги маніпуляціям подачі інформації, здійснюваним юдеями, казковому збагаченню В.Рабиновича й О.Фельдмана, а також тим, хто за ними стоїть. «Необхідно зазначити, що сьогодні Харків цілком може претендувати на звання «колицки» юдо-нацизму в Україні, переплюнувши у цьому плані навіть Дніпропетровськ, який хабарники особливо шанують як батьківщину Любавицького Ребе, — пише Е.Ходос. — Достатньо сказати, що два «головні євреї», які очолюють «всеукраїнські» хабарські структури, — харків'яни. Це — легендарний єврейський «революціонер» і борець із «антисемітизмом», президент Всеукраїнського єврейського конгресу, голова Об'єднаної єврейської громади України (ОЕГУ) Вадим Зінович Рабинович. І не менш легендарний соратник Рабиновича, президент Єврейського фонду України, голова опікунської ради ОЕГУ, народний депутат України Олександр Борисович Фельдман (один із соратників Юлії Тимошенко). «Духовним» наставником першого є головний рабин київської хабарської синагоги Бродського Моше Реувен Асман, другого — головний рабин Харкова і Харківської області Мойша Москвич, одна з найзначніших фігур у хабарських колах України...»

Е.Тополь звернувся до головних багатіїв Росії, євреїв за національністю, Березовського, Гусинського, Смоленського, Ходорковського та інших (наведу їхній діалог за книжкою В.Лисичкіна, Л.Шелєпіна «Третя світова інформаційно-психологічна війна» (Третя мировая информационно-психологическая война. — М., 1999):

«— Борисе Абрамови-

✓ **Продовження теми**

Нинішня кампанія боротьби з корупцією в Україні нагадує кампанію зі знищення горобців у Китаї. Тоді під проводом великого Мао за кілька днів десятки мільйонів трудящих знищили цих пташок ледь не до єдиної. Президент В.Ющенко, звісно, не Мао, але й на його заклик усі бадьоро відгукнулися: «Буде зроблено!» Щоправда, ця кампанія більше схожа на якусь низькопробне шоу, ніж на справжню боротьбу. Чого варті лише «високохудожні» телевізійні ролики на тему «Ціна питання — копійка». Про білборди з написом «З початку року в Україні затримано ... хабарників» і зазначеними цифрами в рамці, стилізованій під лічильник, взагалі вже й говорити не варто. Якби могли, то чи не щодня дописували б нові цифри, як це робиться на бензоколонках або в пунктах обміну валюти. Адже наполовину перегорнута цифра викликає певні асоціації — чи то правоохоронці ще невпевнені, що людина брала хабарі. Мовляв, 50 на 50... Чи то настільки мало брала, що до повноцінного хабарника не доросла. Одне слово, є поле діяльності для гумористів. Однак, що найцікавіше, борються з корупцією було доручено людині, яка так чи інакше до неї причетна. Йдеться вже про экс-генерального прокурора України Святослава Михайловича Піскуна. Звісно, його заяви про те, що йому, як і экс-міністру транспорту Євгену Червоненку, начебто занесли чемодан з трьома мільйонами вічзелених за лобювання певних інтересів, ще не було. Проте корупція вимірюється не лише в сантиметрах готівки. Утім, перейдемо до конкретних фактів. Свого часу «Персонал Плюс» вже писав про те, як люди, наблизені до «генпрокурорського тіла», через тиск на керівників підприємств і обласних прокурорів «прихватували» Чернівецький хлібокомбінат та три хлібозаводи на Херсонщині, які належали до одного об'єднання. Варто нагадати і процитувати лист колишнього прокурора Херсонської області М.Банчука на адресу колишнього Президента України Л.Кучми, датований 28 жовтня 2003 року: «...восени минулого року С.Пісун (у той час Пісун обіймав посаду Генпрокурора вперше. — Ред.) зателефонував до мене і сказав, щоб я прийняв Триндюка Юрія Григоровича і допоміг йому у вирішенні питань, які є по Херсонській області (до цього з Триндюком знайомий я не був). Тоді ж, восени, у мене відбулася перша зустріч із Триндюком Ю.Г. Останній пояснив мені, що він є близькою людиною С.Піскуна, і вони мають спільний серйозний бізнес. У Херсонській області їх цікавлять три хлібозаводи, які входили в одне об'єднання, очолюване Дуровим Борисом Борисовичем (голова правління). Триндюк Ю.Г. запропонував мені негайно вивчити ситуацію навколо цих хлібозаводів і схилити Дурова Б.Б. передати акції підприємству Триндюка Ю.Г. Наприкінці весни — початку літа поточного року після чергової вказівки С.Піскуна я зно-

ву прийняв у себе в кабінеті Триндюка Ю.Г. Цього разу Триндюк Ю.Г. був у піднесеному настрої. Він попрохав мене запросити у прокуратуру директора хлібооб'єднання Дурова Б.Б. Доки Дуров Б.Б. добрався до прокуратури, Триндюк Ю.Г. розповів, що їхні фірми перебувають у стані розквіту. Забрано Чернівецький хлібо-

Президента України Медведчуку В.В. про все, що мені відомо.

Вважаю, що Святослав Михайлович Пісун є зрадником не тільки інтересів держави і прокуратури, а й особисто Вас як гаранта Конституції України, що й змусило мене звернутися до Вас особисто з цим рапортом.

З глибокою повагою

дних областях України. Ця фірма володіє контрольним пакетом акцій ВАТ «Івано-Франківський хлібокомбінат». Свого часу вона мала проблеми з Антимонопольним комітетом: було виявлено, що «Івано-Франківський хлібокомбінат», формуючи ціни на хліб, закладав у собівартість витрати на купівлю пшеничного борошна

ної акціонерної компанії «Хліб України», про що свідчили не лише економічні показники, а й репутація. Основна продукція підприємства — зернові пластівці та сухі сніданки під торговою маркою «Геркулес» — користувалися попитом не лише в Україні. Свою продукцію Новоукраїнський комбінат постачав країнам Європи і

блему отримання пару, необхідного для виробництва, та ін.

До того ж Новоукраїнський комбінат хлібопродуктів був найбільшим джерелом (понад 50 відсотків) поповнення місцевого бюджету.

У липні 2003 року трудовий колектив вирішив взяти в оренду цілісний майновий комплекс Ново-

ЯК МОЖНОВЛАДЦІ ХЛІБА

Родичі экс-генпрокурора і голови Верховного Суду «згризають» хлібну галузь

комбінат. А всього у них близько сімнадцяти таких підприємств, три хлібокомбінати обласного значення, кілька елеваторів, банк. Де саме знаходяться ці підприємства і за якою адресою, він не сказав. Крім цих слів Триндюка, мені стало відомо, що у них є безліч заводів і різних дрібних підприємств. Продовжуючи розповідь про С.Піскуна, Триндюк повідомив, що вони мають серйозну підтримку народних депутатів України різних фракцій, стабільне фінансове підґрунтя, що дає їм можливість навіть узяти участь у виборах Президента України. Після цих слів, яким я не надав особливого значення, я запитав Триндюка Ю.Г., яким чином вони збираються зробити політичний імідж С.Піскуна. На це запитання він мені відповів, що в них у запасі є серйозний козир — кримінальна справа про вбивство Г.Гонгадзе. Я поцікавився, що маєється на увазі. Триндюк Ю.Г. пояснив, що в потрібний момент будуть названі виконавці і, на їх думку, замовники вбивства — прізвища співробітників міліції на чолі з Кравченком Ю.Ф. (колишнім міністром МВС України) та прізвище Президента України, Вас.

Після цієї розмови в мій службовий кабінет зайшов Дуров Б.Б. Триндюк Ю.Г. відразу сказав, що вони пропонують йому за його частку акцій 1 млн 200 тис. дол. США. Мені також пропонували грошову винагороду за надання допомоги. Почувши ці слова, я попросив Триндюка Ю.Г. вийти з мого кабінету й за його межами домовлятися з Дуровим Б.Б. Вони розмовляли більше 30 хвилин. Після цього Триндюк Ю.Г. зайшов до мене в кабінет і сказав, що попередня домовленість є, наступна зустріч відбудеться в Києві, й ще раз наголосив, що це все робиться за вказівкою С.Піскуна.

Пізніше до мене зайшов Дуров Б.Б. Він був у розпачі. Я порадив йому пошукати захист в Адміністрації Президента України. Сам же я прийняв рішення доповісти про все, що почув від Триндюка Ю.Г., і все, що відбувається, особисто Вам, Леоніде Даниловичу.

За те, що я не виконав завдання Генерального прокурора, як я думаю, за перше півріччя поточного року мені оголошено догану.

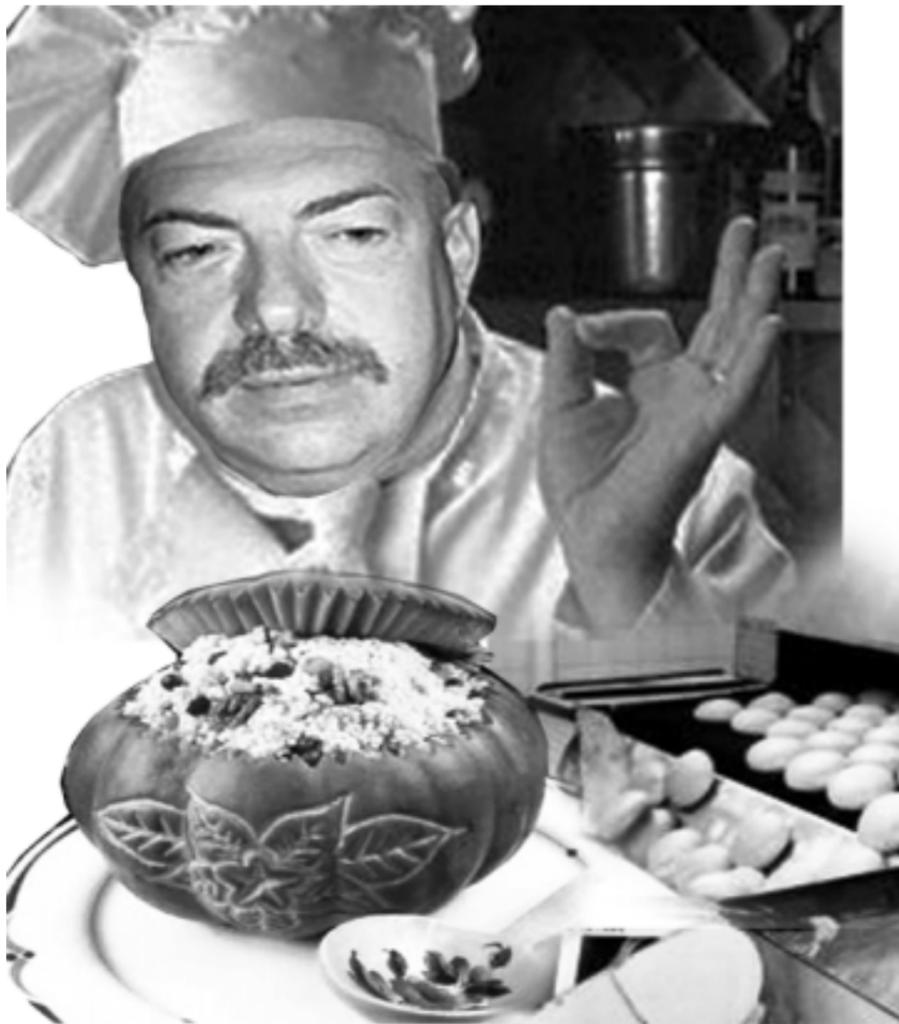
Врешті-решт минулого тижня мені вдалося доповісти главі Адміністрації

(Підпис)
28.10.2003 р.»

Це було два роки тому. З того часу багато чого змінилося і в країні, і в спільному бізнесі Піскуна-Триндюка, що має офіційну назву — холдинг «Хлібні інвестиції». Хоча ні. Офіційно Святослав Михайлович до цього бізнесу не має жодного стосунку. А ось його близькі родичі — дружина та донька — безпосередньо до нього причетні. Проте все по порядку. Компанію було створено 2003 року. А нині (принаймні на початок березня цього року) до її складу вже входять ВАТ «Хліб» (Луцьк), ВАТ «Івано-Франківський хлібокомбінат», ВАТ «Бердичівський хлібозавод», ЗАТ «Хлібозавод «Олексіївський» (Харків), ДП «Цар хліб» (Севастополь), ВАТ «Чернівецький хлібокомбінат», ДП «Новоукраїнський КХП» (Кіровоградська область). Торік обсяги виробництва на підприємствах холдинга становили 231,4 млн гривень. За словами самого Триндюка, нині холдинг контролює 5 відсотків ринку України. А вже до кінця 2007 року вони планують збільшити свою частку на цьому ринку до 7 відсотків. Амбітно, нічого не скажеш. Ось лише те, яким чином ці «Хлібні інвестиції» планують розростатися, повинно викликати певний інтерес у правоохоронних органах. Принаймні методи, за якими буде свою імперію пан Триндюк, нічим іншим, як простим захопленням підприємств, назвати важко. Втім, схоже, це для нього не вперше.

«Уродженець Хмельницької області Юрій Григорович Триндюк, 1968 року народження, є засновником ТОВ «Заграва Експо», головою спостережної ради ЗАТ «Білогірський комбінат хлібопродуктів». Він невдало балотувався на виборах 2002 року в 189-му окрузі Хмельницької області. Пізніше Триндюк з допомогою Піскуна використав зв'язки з заступником голови Хмельницької облдержадміністрації Ступариком для скупки найбільш ліквідних підприємств області з метою їх подальшої приватизації підприємством «Заграва Експо». Окрім того, Юрій не цурався криміналу: коли проживав у Хмельницькому, брав участь в організованому злочинному угрупованні «Карпець».

До речі, «Заграва Експо» — достатньо великий постачальник борошна для випікання хліба в захи-

1-го сорту за ціною значно вищою за ринкову. Постачальником же була фірма «Заграва Експо»...» — зазначалося на сайті ord.com.ua у лютому цього року.

Про те, яким чином «Хлібні інвестиції» захопили Чернівецький хлібокомбінат, уже повідомляла ЗМІ. У травні 2003 року холдинг влаштував навіть «маски-шоу» за допомогою спецпідрозділів міліції. Під «роздачу» потрапили літні люди, жінки... А гендиректора підприємства Загороднюка прямо з лікарні у «воронку» доставили до Києва, де пред'явили надумані звинувачення. Таким чином «Триндюк і К» намагалися отримати контроль над хлібокомбінатом.

Однак повернімося до сьогодення. Останнім за рахунком придбанням «Хлібних інвестицій» став Новоукраїнський комбінат хлібопродуктів на Кіровоградщині. Дуже вже ласий шматочок. Це дочірнє підприємство було одним із кращих у складі Держав-

СНД, США і Канади... Таких успіхів колективу підприємства, який налічує понад 600 осіб, вдалося досягти завдяки своєму керівнику — кандидату технічних наук, члену-кореспонденту інженерної академії України, заслуженому працівнику промисловості України Володимиру Тадеушовичу Гулавському. Принаймні про це говорять самі робітники підприємства, на якому Гулавський працює з 1980 року — спочатку як головний інженер, а з 1992 року — як директор. Причому на цю посаду його призначили саме на вимогу трудового колективу. І він виправдав сподівання робітників: висока, як для таких регіонів, заробітна плата, соціальне забезпечення. Було також змонтовано і запущено в дію завод із виробництва гречаної крупки, розширено асортимент зернових пластівців і комбікормів, винайдено і впроваджено унікальну технологію спалювання зернової лузги в котельні, що вирішило складну про-

українського КХП. Усі неохідні документи були підготовлені й передані до ДАК «Хліб України»... Проте відповіді так і не отримали. Лишень через кілька днів після реєстрації відповідних документів у ДАК «Хліб України» та у фонді Держмайна директора КХП Гулавського запросив тодішній прокурор області і «попросив» його не займатись орендою, позаяк комбінат мають намір приватизувати поважні люди з Києва — пани М.Азаров, В.Маляренко, С.Пісун. Це при тому, що комбінат окремою позицією був внесений Законом України «Про приватизацію держмайна» в перелік об'єктів, які є стратегічними і не підлягають приватизації. Проте закони України писані не для Генпрокурора і К».

Натомість у листопаді 2004 року, коли відбувалися вибори, своїм «вольовим рішенням» тодішній голова ДАК «Хліб України» В.Бондаренко (подейкують, предстваник «донецької» бізнес-групи), ставле-

ник М.Азарова) передав підприємство в оренду не колективу, а якомусь київському ТОВ з багатообіцяючою назвою «Планета інвестицій». Причому робилося це поза спиною трудового колективу з грубими порушеннями чинного законодавства. Що більше, в цей час директор підприємства Володимир Гулавський після операції був на лікарняному і дізнався про таку рішучість вже постфактум. Утім, дивуватися, чому саме

гальнодержавне значення, а також казенні підприємства. До об'єктів, що мають загальнодержавне значення, відносяться майнові комплекси підприємств, їх структурні підрозділи, основним видом діяльності яких є виробництво товарів (робіт, послуг), що мають загальнодержавне значення».

З-поміж низки інших загальнодержавне значення мають майнові комплекси структурних підрозділів хлібоприймальних

з обігових коштів комбінату «виводилося» у середньому 90—100 тис. гривень тільки на упаковці. Така схема, апробована Триндюком на інших підприємствах, була задіяна і з постачанням сировини та групою упаковок. Що більше, він сподівався разом із Новоукраїнським КХП «прихатизувати» і торгівлю марку «Геркулес». Проте вона була розроблена і зареєстрована вже згаданою столичною фірмою «Телец» — офіцій-

ти на придбання сировини і ремонт обладнання ігнорувалися. У результаті — зниження обсягів виробництва і, відповідно, зарплати працівників комбінату та надходжень до бюджету. Щоби не бути голосливим, наведу цифри. За 7 місяців крупозавод № 1 виробив продукції на 827 тонн менше, а крупозавод № 2 відповідно на 1163 тони менше. Якщо ж помножити ці цифри на середню вартість крупи, то вийде пристойна сума не-

просто заблокували всі банківські рахунки комбінату. Що це означає, гадаю, не варто пояснювати.

Дізнавшись про силові дії «інопланетяни», біля адміністративного корпусу відразу ж зібрався працівники комбінату, аби визволити директора. Зчинилася бійка, у якій постраждало 15 працівників комбінату, в тому числі літні люди (проти них діяли професіонали — охоронці столичної охоронної фірми «Експо сервіс»). До

вих» орендарів — ТОВ «Планета інвестицій». Хоча черговий директор цього товариства О.Тараненко переконував читачів газети «Україна» — центр» (№ 36 від 9 вересня), що: «... У нас бізнес честний... Мы идем честным законным, юридическим путем... Мы исключительные законопослушные люди... Зачем нам проблемное предприятие?» Однак їхні дії з розірвання договору про оренду важко назвати порядними.

Юрист ТОВ «Планета інвестицій» А.Шеремета нині вилучив печатку ДП «Новоукраїнського КХП» ТОВ «Планета інвестицій» і, досить спритно маніпулюючи законами, доводить підприємство до штучного банкрутства. Передусім, за результатами інвентаризації майна, було продано автомобіль «Тойота Камрі», забрано готову продукцію круп'яного виробництва — і все це зробили без рішення господарського суду. Останній хід «шахівців» — виписка документів про передачу залишків товарно-матеріальних цінностей, які знаходяться на території КХП після інвентаризації, на своє ж ТОВ «Самтак» на суму понад 1 млн гривень.

Така звістка обурила працівників комбінату, адже продане майно було заставою і гарантією невиплаченої заробітної плати за серпень і, звісно, податків державі. З огляду на це провели позачергові збори трудового колективу і вирішили створити комітет із захисту інтересів працівників комбінату. Новостворений комітет подав заяву прокурору Новоукраїнського району з клопотанням про арешт майна ДП «Новоукраїнського КХП» ТОВ «Планета інвестицій» до вирішення питання в судовому порядку та виплати орендарями заробітної плати за останній місяць їхнього господарювання — серпень. Сподіваємося, до того часу чергові «сюрпризи» орендарів не позбавлять колектив комбінату оптимізму.

Отже, попереду розгляд цих питань у судах. Не полишаємо надії, що вони будуть об'єктивними і не послугуватимуться «дзвінками згорі». Комітет Верховної Ради України із питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією розглянув ці питання і прийняв рішення про створення комісії, яку очолив голова Комітету В.Стретович.

За словами В.Стретовича, комісія перевірить законність діяльності і методів «прихатизації» структурами Триндюка і К'ю підприємств галузі. А тим часом 29 вересня прокурор Кіровоградської області О.Левецький порушив кілька кримінальних справ щодо ситуації, яка склалася на Новоукраїнському КХП. Утім, уже наступного дня, тобто 30 вересня, Генпрокурор С.Піскун скоротив посаду прокурора і звільнив його від виконання обов'язків — щоб не заважав «дерибани» державне майно?

«Персонал Плюс» і надалі відстежуватиме події навколо Новоукраїнського комбінату хлібопродуктів і об'єктивно інформуватиме читачів.

Богдан ДОВНИЧ

Київ—Кіровоград—Новоукраїнка

НАПЕКЛИ І КАШУ ЗАВАРИЛИ

«призначили» орендарем «Планету інвестицій» не варто. Достатньо глянути на список засновників цієї фірмочки. Отже, згідно з протоколом № 3 зборів учасників ТОВ «Планета інвестицій» від 8 вересня 2004 року, присутні такі засновники: Триндюк Юрій Григорович, Піскун Світлана Севаст'янівна, Грек Анжеліка Василівна, Азарова Людмила Миколаївна.

Про Юрія Григоровича Триндюка вже стисло говорилось вище. А ось його компаньйони теж люди аж ніяк не прості. Так, Світлана Севаст'янівна Піскун є дружиною Святослава Михайловича Піскуна. Нагадаємо, свого часу Генпрокурор чесно заявляв, що його дружина бізнесом не займається і декларує усі прибутки. Утім, невдовзі, аби не підставляти Піскуна, Світлану Севаст'янівну тишком-нишком де-юре вивели зі складу засновників «Планети інвестицій». А її місце зайняв директор ТОВ «Хлібні інвестиції» Ю.Тараненко. (Хоча, можливо, вона залишилася у тій веселій компанії де-факто.) Анжеліка Василівна Грек менше відома громадськості, ніж її батько — голова Верховного Суду України Василь Маляренко. А Людмила Миколаївна Азарова є дружиною ще однієї дуже відомої в Україні особи — колишнього головного податківця, а згодом першого віце-прем'єр-міністра в уряді Януковича Миколи Яновича Азарова... Такий собі сімейний підряд. Точніше родинний бізнес-клуб, в якому, хоча й не особисто, а через своїх родичів, присутні не останні люди країни. До речі, і Світлана Піскун, і пан Триндюк прописані в одному будинку, та й дачі у них поряд. Присутність же у цій «бізнес-групі» доньки Василя Маляренка наводить на певні роздуми: чому свого часу Святослава Піскуна повернули на посаду Генпрокурора. Нагадаємо, що ще за часів президентства Леоніда Кучми своїм «вольовим рішенням» це зробив «славетний» Печерський райсуд столиці, який визнав звільнення Піскуна незаконним. І це попри те, що всі терміни розгляду скарги давно минули. Ні, звичайно, звинувачувати голову Верховного Суду в тиску на підлеглих ми не можемо. Проте, погодьтеся, такий збіг обставин досить дивний, як і те, чому правоохоронні органи ніяк не відреагували на явні порушення закону під час передачі Новоукраїнського КХП в оренду ТОВ «Планета інвестицій». Зокрема у статті 5 Закону України «Про приватизацію держмайна» зазначається, що «приватизації не підлягають об'єкти, що мають за-

ліхобозаготівельних підприємств, що забезпечують розміщення і зберігання мобілізаційних запасів і майно хлібоприймальних і хлібозаготівельних підприємств, що входять до статутного фонду державної акціонерної компанії «Хліб України». Є відповідне розпорядження і Кабінету Міністрів України 2004 року про заборону передачі Новоукраїнського КХП в оренду.

Утім, оренда була лише першим кроком до захоплення Новоукраїнського КХП. Однак і тут не обійшлося без порушень, позаяк не було оголошено і проведено конкурсу між претендентами з передачі майна в оренду, ТОВ «Планета інвестицій» не надало бізнес-план розвитку комбінату та ін. Що більше, якимось дивом термін оренди з початкових 11 місяців переріс... в 11 років. При цьому статутний фонд ТОВ становив аж... 3 тис. гривень. Хоча майно, яке йому віддали в оренду, коштувало понад 10 мільйонів. До того ж у тимчасове користування брали не цілий майновий комплекс, а лише його виробничу частину. Тобто відразу ж стало зрозумілим, що орендарі аж ніяк не зацікавлені витратити зайві гроші на утримання соціальних об'єктів підприємства. Хоча, виступаючи перед працівниками комбінату, пан Триндюк обіцяв ледь не «небо в діамантах». Утім, усі наступні дії керівництва ТОВ «Планета інвестицій» не відповідали проголошеному. Тим паче, що все робилося для того, щоб вивести з підприємства у короткі терміни якнайбільше обігових коштів. Інакше кажучи, комбінат намагалися довести до банкрутства, а згодом купити його за копійки — схема, добре апробована в Україні.

Так, вже у грудні 2004 року нові орендарі намагалися «витагнути» з комбінату 1 265 304 грн через фірму «АРИАН», де начебто ремонтували обладнання. Проте, що і де ремонтували ні трудовому колективу, ні директору не змогли пояснити. Та таку оборудку їм провести не вдалося. Утім, були й інші схеми. Зокрема вже досить довго столична фірма «Телец» постачала комбінату картонну упаковку для фасування пластівців за ціною 44 коп. за одиницю. «Інопланетяни» ж, використавши всі напрацювання цієї фірми, без будь-яких затрат, лише маніпулюючи фінансовими документами, через фірму «Самтак» (що «приписана» в тому ж офісі, що і «Хлібні інвестиції») постачали комбінату цю ж продукцію, але за ціною 56 коп., тобто на 12 коп. дорожче.

Таким чином щомісяця

ним дистриб'ютором комбінату з майже 10-річним досвідом. Зрозуміло, що пан Триндюк намагався «домовитися по-доброму» продати знану торгову марку його фірмі. Проте, отримавши відмову, почав погрожувати, мовляв, він все одно це питання вирішить за допомогою Святослава Піскуна чи Василя Маляренка. Ю.Триндюк та його працівники неохоче дозволити наголошували: «Маляренко та Піскун — члени нашої команди», «Судові інстанції та прокуратура ми контролюємо».

Отож і контролюють, і порушують Закон руками тих правоохоронців, які повинні Закон захищати. Так, щоби привласнити торгову марку «Геркулес» і прибрати з ринку найбільшого партнера комбінату Триндюка і К'ю підключують до вирішення своїх бізнесових питань прокуратуру.

Заступник Ю.Триндюка О.Тараненко у серпні цього року звертається до Генпрокурора С.Піскуна з накладницею заявою на ТОВ «Телец». Без належної перевірки викладених фактів, за вказівкою Піскуна, правоохоронці «трусили» фірму дуже заповзято. Проте, як і слід було очікувати, нічого не знайшли. А тим часом ТОВ «Планета інвестицій», окрім інших протиправних дій, порушило ще й авторські права. Свого часу Новоукраїнський КХП спільно з фірмою «Телец» змушені були змінити дизайн упаковки — за надто вже багато виявлялося підробок під високоякісну продукцію. (До речі, шукали і знаходили фальсифікаторів самі столичні підприємці, допомагаючи, таким чином, міліції. Як вони розповідали, траплялися й ситуації, схожі на сцени з якихось американських бойовиків, хіба що не стріляли.) Так ось, Триндюку якимось чином вдалося отримати слайди та матеріали старого дизайну упаковок. Внісши незначні зміни, фірма «Самтак» почала продукувати цю упаковку, що негативно вплинуло на обсяги продаж — споживач «модернізовану» упаковку не шанував.

Між тим, на самому комбінаті все частіше виникали проблеми із сировиною. Якщо раніше банки надавали позики на її придбання, знаючи репутацію Володимира Гулавського як надійного ділового партнера, то з приходом на підприємство ТОВ «Планета інвестицій» ситуація кардинально змінилася. Банкіри не виявляли палкого бажання кредитувати якусь фірмочку, яка, крім родичів високопосадовців, нічим особливим не прославилася. Всі ж вимоги Гулавського до керівництва «Планети інвестицій» виділити кош-

доотриманих коштів. Що більше, за перше півріччя у результаті такої господарсько-фінансової діяльності було допущено збиток у розмірі 44,4 тис. гривень.

«У зв'язку з тим, що за останні місяці колективи круп'яних заводів № 1 і № 2, комбикормового заводу працюють неповний робочий день, не отримують повної зарплати (перераховуючи у відпущах за свій рахунок), що призводить до справедливого обурення з боку працівників, просимо дати пояснення щодо подальших планів господарювання згідно з договором оренди на Новоукраїнському КХП, а саме: завантаженості потужностей крупозаводів № 1, № 2, комбикормового заводу, заготівельної мережі, забезпечення всього колективу роботою. Крім того, не виконуються положення за галузевою угодою про підвищення заробітної плати.

Просимо розібратися в ситуації і прийняти рішення в 5-денний термін. У протилежному випадку колектив звернеться до керівництва ДАК «Хліб України», адміністрації області, Федерації Профспілок України», — писала в листі до Триндюка на початку серпня голова профкому Новоукраїнського КХП Любов Морозова. Проте і цей лист залишився поза увагою «інопланетяни». Хоча не зовсім. Зрозумівши, що працівники вже не вірять в обіцянки й вимагають «Планету інвестицій» геть забратися з підприємства, було вирішено силовим методом змусити директора підприємства Володимира Гулавського залишити свою посаду. 30 серпня до його кабінету увірвалися представники «Планети інвестицій» на чолі з О.Тараненком. Заблокувавши вхід до кабінету кількома охоронцями, вони вимагали від Володимира Гулавського написати заяву про звільнення «за власним бажанням» і представили чоловічка, який мав би стати новим директором. Ця особа до хлібної галузі взагалі не мала жодного стосунку, позаяк свого часу працювала в СБУ, що й залишило відбиток на методи його спілкування. Та то вже проблема його виховання. Хоча за погрози можна відповісти і згідно із законодавством. Крім того, непрохані гості почали звинувачувати Гулавського у... викраденні печатки й установах документів ДП «Новоукраїнського КХП» ТОВ «Планета інвестицій». Хоча за день до того вони шляхом обману отримали їх у юриста комбінату. А ще раніше, зрозумівши, що запахло смаженим, особи з «Планети інвестицій»

речі, ці «професіонали» ще три тижні чергували біля комбінату, погрожуючи насильницькими діями. Два тижні за директором стежили невідомі на авто з київськими номерами, керівництво ДП «Планета інвестицій» погрожувало Гулавському та його родині, що стало можливим через бездіяльність місцевої міліції, куди постраждали працівники і Гулавський звертались із заявами (і не безпідставно), що такий сценарій може повторитися, охорона КХП здійснювалася силами працівників комбінату. На допомогу прийшли і працівники сусідніх підприємств.

Цікаво, що трохи раніше, за дорученням Кабінету Міністрів, представники контролюючих органів перевірили діяльність ДП ДАК «Хліб України» Новоукраїнський КХП. І в акті Головного контрольно-ревізійного управління України № 05-21/84 від 03.08.05 року вказано, що передача державного майна в оренду комерційній структурі ДП «Новоукраїнський КХП» ТОВ «Планета інвестицій» була незаконною.

Державна акціонерна компанія «Хліб України» ще у липні цього року на підставі відповідного доручення уряду звернулася до Генеральної прокуратури з проханням про розірвання у судовому порядку договору оренди з ТОВ «Планета інвестицій». Вимоги колективу Новоукраїнського КХП про розірвання злочинного договору оренди і притягнення винних у беззаконні підтримали: Федерація Профспілок України, депутати обласної ради, керівництво і мешканці Новоукраїнського району.

За літописом Новоукраїнська — козацьке поселення XVII століття, але нащадки тих козаків виявилися гідними честі своїх предків.

Колектив Новоукраїнського комбінату не схилився перед наступом корупційної влади, а доказує щодня з квітня цього року «що разом нас багато, нас не подолати» і не «бидло ми, і не козли», а хазяї на своїй землі.

Я багато спілкувався з цими людьми. Вони знають, що попереду боротьба з корумпованою владою. Проте це їх не зупиняє. Та й «інопланетяни», зрозумівши, що «приватизувати» Новоукраїнський комбінат хлібопродуктів не вийде, самі вже не проти розірвати договір про оренду, проте вимагають повернути їм так звану втрачену вигоду. Новоукраїнський комбінат продавець отримувати «сюрпризи» від своїх «дбайли-

ПЕРСОНАЛний дайджест

Самовіддана і плідна діяльність академіка Володимира Івановича Андрейцева, декана юридичного факультету КНУ ім. Тараса Шевченка, під час проведення вступних кампаній, а також у боротьбі за професійну етику журналістів і за якість суддівських кадрів (на посаді члена Вищої ради юстиції) вже була предметом низки публікацій.

Водночас переконані, що поза увагою громадськості незаслужено залишаються досягнення цієї людини в господарській сфері. Ці досягнення справді незліченні. Достатньо лише сказати, що тільки минулого року на господарські потреби факультету було використано понад 2100 тис. грн, позаминулого — 1700 тис. грн, роком раніше — 1400 тис. грн.

І всі ці гроші — до останньої копійки — витрачено на такі добрі справи, як, наприклад, встановлення нових дверних блоків у аудиторіях 263–267, що вражають своєю витонченістю, простотою, величчю, а також дешевиною.

Напевно, академіку Володимиру Андрейцеву довелось навіть доплачувати за двері з власної кишені — такі вже вони гарні. Набагато гарніші, ніж на 10 000 гривень.

Ці знімки ілюструють усі переваги дверних блоків із фарбованої со-

сни ім. академіка В.Андрейцева за 10 000 гривень перед пересічними дверними блоками з червоного дерева (щоправда, меншої площі), виставлені на продаж у магазині ТОВ «ТБД «ОЛДІ» (Київ, пр-т Перемоги, 49/2).

Певний науковий інтерес становлять також дві килимові доріжки, придбані коштом факультету, по 51 660 грн кожна. Особливо цей інтерес загострюється на тлі цін на аналогічні товари в магазинах Києва (див., наприклад, магазин ТОВ «ТБД «ОЛДІ», Київ, пр-т Перемоги, 49/2).

Погодьтеся, килимова доріжка за 51 660 грн — це рівень. Кожен, хто має сунок до юридичного факультету КНУ ім. Тараса Шевченка, може підтвердити, що цього рівня Декан (саме так — з великої літери!) неухильно дотримується в усьому: у порт'єрах у власних кабінеті та приймальні, кабінетах своїх заступників — за 26 795 грн, у стендах для розкладу — за 10 533,39 грн, у ремонті гуртожитку — за 300 000 грн. Особливо звертає на себе увагу остання цифра: лише геніальний розум міг скласти кошторис на ремонт так, щоб він обійшовся у таку красиву круглу суму.

Тож Володимиру Андрейцеву — генію. Заслуговує на увагу й те, як було скорочено всі непотрібні та зайві для

АКАДЕМІК АНДРЕЙЦЕВ — ГОСПОДАРНИК З ЮРФАКУ

факультету витрати: наприклад, кругленьку суму вдалося заощадити на придбанні підручників.

Декану, напевно, й надалі вдаватиметься перекидати канал розбазарювання коштів факультету через повну відмову придбання навчальної літератури (звісно, за винятком підручників з екологічного, земельного й аграрного права авторства самого В.Андрейцева).

Довідка «УК»: «Юридичний факультет став окрасою Червоного корпусу. І все це — результат нервової, напруженої, нелегкої роботи Володимира Івановича з будівельниками,

виконробами, підрядниками, субпідрядниками з усіма наслідками, що випливають із такого спілкування. ... Володимир Андрейцев примножує добробут факультету подібно до свого небесного покровителя Св. Володимира, який примножував багатства України-Руси». (Володи-

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ: ДОКУМЕНТИ І ФАКТИ Книга I, частина II

Металева шафа	360.00
1 Дверні блоки (код. 263, 264, 265, 266, 267)	52304.00
Навчальна матеріальна база	150.91
Комп'ютерна шафа (код.259)	1146.10
2 Килимові доріжки у коридорі	51660.00
Меблі	28499.94
Картони	1999.90
Господарчі витрати	12548.36

мир Андрейцев. Педагог, вчений-юрист, поет. — К.: Видавництво «Бібліотека Українця», 2002. — С. 84.)

Володимир АБРОСИМОВ, «Україна кримінальна»

«У ЗАКОНІ» — СВОЯКИ

мандатами теж є кілька кланів, які найближчим часом розпочнуть у країні безчинствувати так, що й Кучмі таке не снилося, — ніхто не помічав.

Потім була інавгурація ... Потім Юля, Петя і товариші ділили в ресторанах прем'єрський пост, а потім Ющенко почав підписувати Укази...

І стало зрозуміло, що ключовий аргумент під час призначення людини на ту чи іншу посаду — це з'ясування обставин: хто кому кум. Можна сказати, революційно-кадрове ноу-хау.

Добре, що у Віктора Андрійовича дітей багато, і в його прибічників дітей багато, тож кадровий резерв у країні буде добрим. Чим і скористалися.

Секретар РНБО, перший помічник Президента, керівник парламентської фракції «Наша Україна», міністри транспорту, культури, молоді й спорту — всі куми Ющенка. Та цими персонами список кумів Віктора Андрійовича не обмежувався. І хоча іншим посад в урядовому кварталі Києві не дісталось, Президент їх все одно не образив. Народні депутати Іван Плющ, брати Буряки, а також банкір Аржевітін і багаторічний медіа-соцратник Михайло Дорошенко — всі вони з користю жили в статусі «кум».

Чим не клан? Хоча до осені 2005 року такий сімейно-кадровий розклад нікого особливо не бентежив. Осінь принес-

ла Україні яскравий корупційний скандал з часів «розвінчання» Павла Івановича Лазаренка. І слово «кум» в українській політиці набуло до болю негативного відтінку.

Та одна справа — скандали, а інша — закони. Які, за ідеєю, над все.

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект народного депутата Володимира Стретовича про заборону nepoтuзmu, тобто кумівства. Перспективи його прийняття, безумовно, сумнівні, позаяк не Ющенко єдиним провітає в країні кумівство, і серед народних обранців навіряд чи знайдеться 226 «багнетів», які не обтяжені кількома кумами, наприклад, із сусідньої фракції.

Та є також і Закон України «Про державну службу», прийнятий ще 1993 року. Стаття 12 цього закону визначає обмеження, пов'язані з прийняттям на державну службу особи недієздатні, ті, які мають судимість, а також ті, хто в разі прийняття на державну службу буде безпосередньо підзвітний і підлеглий родичам чи своякам.

І якщо з родичами все зрозуміло, то чому ж законодавець виділив саме свояків?

Своак — це чоловік сестри дружини. У прямому значенні слова. Якщо ж у переносному значенні, то своак — це про-

сто своя, близька людина. Безпосередньо в законі тлумачення цього поняття немає.

І що конкретно мав на увазі законодавець: чи то лише чоловік сестри дружини «кастрований» у кадровому розумінні, чи то це поняття поширюється і на всіх близьких людей, включаючи кумів?

Незрозуміло. Утім, свояки давно «в законі», а куми відпочивають. До того ж відпочивають вони переважно в статусі державних чиновників або чесних бізнесменів, зовсім не наближених ні до влади, ні до окремих її представників. А є приклади зовсім чудового відпочинку...

От, наприклад, відпочиваючий на почесній політичній пенсії Леонід Кучма доводиться кумом пану Павленку — міністру молоді і спорту в «помаранчевому» уряді. До того ж, що цікаво: хрестила дитину Павленка разом з Леонідом Даниловичем нинішня перша леді Української держави — Катерина Чумаченко. Тобто Леоніду Даниловичу дружина нашого Президента — як не верти, а теж кума!

Або ще одна дивовижна спорідненість. Пам'ятає, як товариш Симоненко свого часу самовіддано боровся у Верховній Раді проти антагоніста у питанні приватної власності на землю — Катерини Ващук? Пам'ятаєте? Так-от, та боротьба

зовсім не завадила цим діячам весело відсвяткувати в один із днів весілля дітей — сина Симоненка і доньки Ващук.

Та кумівство — це ще не всі родинні зв'язки в українській політиці, міцно переплетені з бізнесом. Ситуацією, коли чоловік — міністр, а дружина — вільний бізнесмен, уже нікого не здивуєш. Або коли батько — прем'єр, а син — вільний бізнесмен; один брат — спікер парламенту, другий — головний прикордонник країни, а третій — вільний полковник. Таких прикладів — безліч...

Одне слово, родинно-племінний устрій притаманний не тільки республікам Центральної Азії і Кавказу, а й нашому з вами, як полює повторювати Віктор Ющенко, «серцю Європи», тобто Україні. І якщо в людини немає у владі кума, свата, брата чи, в крайньому разі, сестри дружини або близького приятеля, то нічого путнього у житті цієї людини не вийде — ні успішної кар'єри, ні спокійного бізнесу.

Скільки на Майдані не стій, порядку в країні не додасться ні на зерно. Тому що одна справа кричати: «Ю-щен-ко!» і зовсім інша, коли цим уміло диригують представники однієї великої «сім'ї».

Дмитро ФОМІЧЕВ, «Україна кримінальна»

В умовах соціально-економічної трансформації суспільства гостра проблема — запобігання різним негативним явищам у будь-якій сфері діяльності, зокрема й у такій консервативній галузі, як освіта. Тут багато процесів, які не відповідають потребам демократичної держави. Один з них — процедура ліцензування й акредитації.

Розробники порядку ліцензування освітніх послуг (затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 29.07.2003 № 1380) і положення про акредитацію вищих навчальних закладів і спеціальностей у вищих навчальних закладах і вищих професійних училищах (затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 09.07.2001 № 978) — основних документів, які регламентують процедуру ліцензування й акредитації у сфері вищої освіти, — чітко уявляли собі, що сучасна динаміка освітньої галузі потребує створення нової законодавчої бази в механізмі діяльності вищих навчальних закладів з питань ліцензування й акредитації. Однак бажання і реальність — принципово різні речі.

Намагаючись не залишати поза увагою змістові аспекти формування відповідних справ, чиновники МОН також визначили структурні елементи концепції освітньої діяльності ВНЗ при започаткуванні спеціальності, нові ліцензійні умови надання освітніх послуг і порядок здійснення контролю за їх дотриманням, основні засади формування експертних комісій і порядок проведення ними ліцензійної експертизи навчальних закладів.

Однак реальна практика проходження справ з ліцензування/акредитації спеціальностей через такі ланки, як Міністерство освіти і науки України (МОН) — Управління ліцензування, акредитації і нострифікації (УЛАН) — Державна акредитаційна комісія (ДАК), — вельми невтішна. Вона свідчить передусім про упереджене ставлення окремих керівників МОН і зазначених структур до конкретних ВНЗ, створює оптимальні умови для хабарництва та інших корупційних дій. (Наша газета, інші видання часто на цьому акцентували увагу.) Керівництво навчальних закладів не раз закликала Міністерство освіти і науки організувати громадський і професійний

✓ **Погляд**

ЛІЦЕНЗУВАННЯ Й АКРЕДИТАЦІЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ ЯК ПЕРЕДУМОВА ЗЛОВЖИВАНЬ У СФЕРІ ОСВІТИ

контроль над станом і механізмом процедур ліцензування й акредитації спеціальностей. Однак усе безрезультатно.

Наведемо окремі приклади організації роботи з ліцензування й акредитації.

Першою ланкою в цій системі є механізм подання справи до розгляду. Це і реєстрація тільки зранку, і жорсткий регламент у прийнятті справ на реєстрацію, і здійснення реєстрації тільки за особистим дозволом начальника Управління В. Домнича. І звісно, жодних повідомлень чи пояснень.

На прийом до експерта, якому доручено розгляд справи, можна потрапити лише за попереднім записом. Таким чином створюються черги з приїжджих, які не змогли записатися завчасно. Постійно порушується графік прийому, адже одна справа потребує десяти хвилин, інша — годину. Під час розгляду документів експерт вивчає матеріали справи, але його відволікають телефонні дзвінки, виклики до керівництва. Він може взагалі припинити роботу з окремою справою, оскільки отримав від керівництва термінове завдання, та ін.

У роботі експертів також не відчувається єдиного методичного, технологічного підходу в трактуванні матеріалів чи навіть самої структури справи. Наразі нагадаємо: пункт 12 Постанови Кабінету Міністрів України «Про ліцензування освітніх послуг (№ 1380 від 29.07.2003)» визначає, що до заяви потрібно додати 14 позицій. І тільки. Решта — не що інше, як фантазії самих працівників МОН.

До того ж є ціла низка внутрішніх вказівок, рекомендацій щодо матеріалів справи, невідомих для більшості тих, хто формує справу. Здебільшого такі рекомендації

суб'єктивно трактуються як обов'язкові. Немає посилань на конкретні документи, номери, дати, назви наказів, натомість вживаються загальні фрази на кшталт: «дивіться Закон про вищу освіту», «дивіться на сайті МОН». У результаті часто вимагають додаткових документів, які не обов'язкові або взагалі не зазначені. А як розуміти вказівки такого змісту: «Цей навчальний посібник не може бути, тому що він 1998 р., потрібен за останні 5 років». А де взяти кошти на таке інтенсивне оновлення навчальних фондів? І зрештою, цілком можливо, що цей посібник найбільше заслуговує на увагу? А чого варті зауваження про перереєстрацію Статуту та зміну назви ВНЗ, що є прямим порушенням чинного законодавства!

Експерти МОН не дотримуються єдиної методики розрахунку нормативів і показників. Особливо щодо показників якості кадрів, кількості комп'ютерів, площ. На думку самих експертів, ці показники явно завищені. Проте це не заважає їм посилатися на Державні будівельні норми України (ДБН В.2.2-3-97), ухвалені майже десять років тому.

Зокрема в експертному розгляді справ постійно спостерігається недотримання вже визначених згаданою постановою Кабінету Міністрів від 29.07.2003 № 1380 термінів їх розгляду. Обмежується доступ до інформації про вимоги до окремих документів, немає наочності про роботу УЛАН, як і положень про функції експерта, його права й обов'язки. Таким чином, розгляд справи відбувається тільки з позиції правоти експерта.

Однак найзагальніше у всій процедурі ліцензування й акредитації — формування комісії зі

здійснення ліцензійної/акредитаційної експертизи. Відомо, що за поданням ВНЗ свого часу було створено відповідну базу даних. Наразі експертів, зокрема експертів приватних ВНЗ, до таких комісій практично не включають. Основні засади формування експертних комісій і порядок проведення ними експертизи визначено положенням про експертну комісію та порядок проведення ліцензійної експертизи (затверджено наказом МОН від 24.12.2002 № 847). «Забивши» в нього пункт 1.6 про те, що склад експертної комісії та її голову (уповноваженого працівника) затверджує орган ліцензування, чиновники від освіти таким чином отримали можливість для різного роду маніпулювань на свою користь і на свій розсуд, призначають у «свої» ВНЗ «своїх» експертів. Нині відкритість і прозорість у ліцензуванні й акредитації сконцентровано в одних руках — начальника Управління В. Домнича. Часом у нього стільки думок, що процес може затягтися не на один тиждень, а для когось він триває кілька хвилин.

З цього приводу до керівництва МОН надходили усні й письмові скарги від ВНЗ, громадськості. Очевидно, на основі цього колегія МОН від 02.06.2005 № 5/3-6 ухвалила: Управлінню ліцензування, акредитації та нострифікації (саме В. Домничу) необхідно надати пропозиції щодо внесення змін у нормативно-правові акти задля досягнення більшої відкритості та прозорості процедури акредитації, подальшого залучення громадськості, зокрема громадських експертних рад.

До речі, колегія МОН доручила шановному Володимирові Івановичу «розробити критерії оцінки ефективності внутріш-

ньої системи забезпечення якості в процесі акредитації вищих навчальних закладів». Отакої! Уявіть собі, про що йдеться і як це можна здійснити.

Цікавим бачиться інше доручення МОН тому ж таки В. Домничу — врахувати під час акредитації результати державно-громадського рейтингу навчальних закладів і моніторингу якості освіти. Як нам відомо, В. Домнич вважає рейтинг ВНЗ, представлений у журналі «Персонал» (2005 р., № 8), не інакше, як піар-акцією. Однак Володимир Іванович, як свідчить досвід, не постійний у своїх поглядах. Отож чи не забагато в системі МОН різних експертів? Деякі експертні ради (наприклад, з напряму «Право») досить вдало і вміло «організують» цей розгляд. Результат для них — це сума думок, вказівок, натяків певних осіб щодо конкретного закладу.

З сумом доводиться спостерігати, коли десятки ректорів, інших провідних керівників ВНЗ, відомі вчені годинами юрмляться під дзеркалом ДАК, очікуючи результату. Отримати конкретні зауваження після оголошення «вироку» практично неможливо. Не завжди вдається й ознайомитися з висновком члена експертної ради, якому голова доручив розгляд справи. Типова форма висновку — фіксація зауважень і рекомендацій експерта із загальних фраз, що свідчить про неумовне ознайомлення з матеріалом. У нашій практиці було так, що в позитивному рішенні експерта про рекомендацію до ліцензування частка «не» змінила ситуацію до навпаки.

Ці роздуми і приклади організації роботи з ліцензування й акредитації спеціальностей, особливо у недержавних ВНЗ, дають підстави для сумних висновків.

Брак чітких критеріїв оцінювання діяльності вищих навчальних закладів, як і брак єдиних правил і норм під час розгляду ліцензійних і акредитаційних справ експертними Управління ліцензування, акредитації та нострифікації МОН України та експертними радами ДАК створюють умови для суб'єктивізму, волюнтаризму, свавілля, необгрунтованих рішень щодо закладу або його структурних підрозділів, доля яких часто залежить від чиєїсь вказівки «згорі».

Про недосконалість нинішньої системи ліцензування й акредитації свідчить також ігнорування членами експертних рад, які за короткий час встигають лише поверхово переглянути справу, висновків експертних комісій (останні призначаються наказом МОН для проведення акредитаційно/ліцензійної експертизи безпосередньо у навчальному закладі). У цьому зв'язку постає питання про доцільність існування двох колегіальних органів, які щодо одного й того ж питання виносять протилежні рішення. Така практика оголошення рішень експертних рад ДАК — в усній формі, без будь-яких пояснень — унеможливує їх оскарження, породжує безвідповідальність членів ради.

Отож така недосконала система ліцензування й акредитації навчальних закладів не тільки не може бути дієвим інструментом реалізації реформ вищої школи, а й стає їх основним гальмом. Тому, звісно, вона потребує негайного й докорінного реформування.

Володимир ЯРОВОЙ,
віце-президент
МАУП з навчальної роботи

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Бібліотекаря.** Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— **Викладача англійської мови.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Заступника завідувача кафедри менеджменту ЗЕД.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, менеджменту ЗЕД, досвід

роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Інженера з технічного нагляду за будівництвом.** Вимоги: чоловік, вища освіта (будівельна), досвід роботи виконробом або майстром не менше 2 років. Тел. 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— **Інженера-кошторисника.** Вимоги: жінка, вища освіта (будівельна), бажано досвід роботи за фахом. Тел. 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— **Фахівця навчально-методичного відділу.** Вимоги: жінка до 40 років, вища освіта, швидкий комп'ютерний набір. Тел. 490-95-12, 524-57-96, Падун Алла Олексіївна, корп. 18, кімн. 8.

— **Фахівця департаменту ліцензування й акредитації.** Вимоги: вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами, досвід роботи в навчально-методичних підрозділах вищих навчальних закладів. Тел. 524-57-97, Терно Валерій Віталійович, корп. 18, кімн. 18.

— **Менеджера з реклами.** Вимоги: досвід роботи у рекламних відділах з питань продажу рекламних площ. Тел. 490-95-17, Ткаченко Марина Віталіївна, корп. 18, кімн. 19.

— **Ревізора.** Вимоги: вища освіта в галузі фінансів, бажано досвід роботи в податковій інспекції, готовність до відряджень по Україні, вік до 45 років. Тел. 494-47-37, Котляров Валерій Олександрович.

Обережно: отруювачі свідомості!

(Закінчення.
Початок у № 41)

Релігійна догматика і культові дії сатаністів є своєрідним антиподом християнства і побудовані на його дзеркальному відбитті. Характерною ознакою послідовників культу сатани є їхня асоціальна поведінка: образа релігійних почуттів і тиск на віруючих, убивство людей, акти вандалізму, знущання і вбивство тварин, хуліганські дії та ін. Наприклад, адепт сатанинської секти «Синій лотос», 24-річний сторож звіроферми колгоспу «Прогрес» (с. Ново-Завіське, Дніпропетровська область) Ю.Кравченко, згвалтував та скоїв ритуальне вбивство одинадцятирічного хлопчика. Побоюючись розправи односельчан, злочинець покінчив життя самогубством. Під час обшуку в його квартирі було знайдено «Сатанинський щоденник» (власноруч підписаний вбивцею), статут і програму секти «Синій лотос», а також список чергових жертв, зокрема десяти хлопчиків-односельців, батько та матір самого Кравченка. У своєму «щоденнику» сатаніст давав зобов'язання дияволу «принести у жертву 10 тис. хлопчиків, юнаків та чоловіків у віці від 3 до 30 років» за отримання «вічного життя», продати батьківський дім і на виручені гроші купити квартиру у Павлограді задля організації там «центру нетрадиційної медицини». Звір у людському обличчі просив у диявола сприяння у «нормальному оформленні спадщини» та захист від правоохоронних органів у разі виникнення якоїсь підозри. Відомо, що незадовго до трагедії Кравченко закінчив курси екстрасенсів у Києві, на яких, скоріш за все, і був втягнутий до секти «Синій лотос». Не виключено, що в Україні під прикриттям різноманітних офіційно зареєстрованих центрів розвитку інтелектуально-духовних можливостей і парапсихологічних здібностей може відбуватися вербування у сатанинські секти.

Члени секти «Орден чорного хреста» проводили ритуальні вбивства тварин у недобудованому корпусі Київської психіатричної лікарні. Свого часу кілька міста України прокотилася хвиля актів вандалізму на кладовищах. Так, у 1995 р. в Івано-Франківську за злісне хуліганство було позбавлено волі на різні строки ув'язнення трьох адептів сатанинського культу, які вчинили глум над похованнями на місському кладовищі. В ніч на 1 листопада 1996р. (свято «Гелловін») на центральному місському кладовищі Вінниці було зруйновано близько 40 надмогильних пам'ятників. Глуму піддавали тільки ті могили, на яких стояли хрести, хрести вандали розбивали або перевертали і у такому вигляді втикали у землю. Коли за підозрою у скоєнні цього злочину органами внутрішніх справ Вінниці було затримано чотирьох учнів місцевого ПТУ, то ті заявили, що «вони є сатаністами і таким чином святкували своє головне свято». У Львівській області впродовж 1995–1998 рр. такі акти вандалізму відбувалися на багатьох кладовищах. 16 квітня 1997 р. у Ківерцях (Волинська об-

ласть) було вчинено глум над 120 могилами, а 1 серпня 1998 р. зруйновано 50 пам'ятників на кладовищі с. Білозірка (Тернопільська область). Не обминула ця сумна доля і Кримський півострів, де впродовж лише 1997 р. були вчинені акти вандалізму на кладовищах Сімферополя, Феодосії, Керчі, Саки та смт. Новоселівки.

Сатаністи не залишають поза своєю увагою також християнські святині в Україні. Наприклад, в ніч на 1 грудня 1995 р. у Львові на дверях храму св. Михайла та стінах монастиря було нанесено культову антихристиянську символіку та блюзнірські написи.

Сатанинські секти — один із найкриміногенніших різновидів неорелігійних угруповань. Ці секти набули певного поширення в Україні і становлять реальну загрозу і моральному і духовному, і фізичному здоров'ю молоді.

У наш час багато українських підлітків захоплюються різними видами східних єдиноборств і спортивної боротьби. Що не спортзал, то «школа йоги», ушу або те-кван-до й обов'язково за участі корейських, китайських, індійських і навіть африканських проповідників. Батьки проти цього не заперечують, все-таки діти займаються корисною справою, та й у разі потреби зможуть себе захистити. Однак і тут не все так просто. Достовірно відомо, що через такі секції, окрім культивування східних єдиноборств, поширюються чань-буддійські (дзен-буддійські) або даосські релігії та проводяться пов'язані з ними медитативні й псевдооздоровчі комплекси. Широко застосовуючи численні медитативні практики, пропонуючи їх новачкам без серйозної попередньої підготовки, що може призвести до психічних і фізичних травм новонавернених, ці секти складають реальну загрозу формуванню молодого покоління української нації.

В українській і російській пресі не раз наголошувалося на особливій соціальній небезпеці секти «Білий лотос» під керівництвом «учителя-проповідника» В. Скубаєва (монастир у Черкасах), яка об'єдналася з організацією «Громада, що сповідує вчення Будди». На сьогодні громади цього віровчення активно функціонують в Ялті, Севастополі, Херсоні, Полтаві, Луганську та інших містах України. Під приводом вивчення бойових мистецтв (кунг-фу школи шат-фут-фань) керівництво секти активно займається комерційною діяльністю, зокрема охоронним бізнесом і вантажними перевезеннями. «Білий лотос» є типовим комерційним угрупованням з кримінальним ухилом, яке активно використовує задля підготовки своїх бойовиків елементи буддизму, а точніше псевдобуддизму.

Батькам, перед тим як записати дитину в ту або іншу секцію, гурток або на курси, варто насамперед запитати ліцензію на заявлену діяльність, особливо медичну та педагогічну, ознайомитися з програмою, методами навчання, а також особисто побувати на заняттях. Справа у тому,

що досить часто за зовнішньо привабливими афішами та обіцянками приховуються емісари неорелігійних сект, іноземні місіонери, а то й просто «нечисті на руку» люди, які намагаються втрутитися у психіку дитини, сформувавши у неї такі ціннісні орієнтації та спосіб життя, які зрештою негативно впли-

ють утримувати дітей в умовах антисанітарії, обмежувати їх у їжі та сні.

Як встановив британський суд 1995 р., секта «Сім'я», що проповідувала «вселенську любов до усіх і кожного», стосовно своїх малолітніх членів широко практикувала тілесні покарання. Дітей з раннього віку били, залишали в ізо-

ми такого вчинку» («Бхагават-Гіта як вона є». Розділ 18. Коментар до тексту 17).

Свобода покинути культ у багатьох неорелігійних громадах є лише формально проголошеною. Якщо віруючий має намір вийти, наприклад, із «Церкви Христа», то за наказом керівника до нього

МОЛОДЬ ПІД ПРИЦІЛОМ НЕОКУЛЬТІВ

нують на розвиток особистості дитини.

Спостерігаються неодинокі випадки, коли секти та інші псевдорелігійні організації працюють, прикриваючи всякого роду авантюристів,

ляції на тривалий час, піддавали публічним приниженням, примушували мати сексуальні стосунки з дорослими та один з одним. Як було встановлено поліцейським розслідуванням, упродовж десяти

починають ставитися як до ізгоя та припиняють усяке спілкування з «відступником». Секта «Свідки Єгови» навчає ненависті до тих, хто пішов з її лав, проголошуючи останніх «огидними, паскудними та брудними». Вкорінені у підсвідомість адептів страхи та переслідування харизматичними керівниками доводять людей до психічних розладів і стають причиною суїцидних проявів. У закордонній пресі час від часу публікуються матеріали про випадки вбивств адептів, які намагалися вийти з-під впливу якоїсь секти.

Вітчизняний історичний досвід переконує, що нерозуміння й некеріваність процесами, які відбуваються в освітній сфері загалом і духовно-релігійному вихованні зокрема, призводять до саморуйнівних конфліктів у державі. Нині в Україні має бути пріоритетною консолідація всього молодого покоління, його політичної волі на реалізацію загальнонаціональних інтересів і максимальне використання власних духовно-інтелектуальних потенцій. Важливу роль у цей складний і відповідальний період здатні відіграти виважена і водночас динамічна державна політика України у сфері державно-церковних відносин і вміле обстоювання власних національних інтересів у духовно-релігійній сфері. Лише копітка цілеспрямована робота зможе перешкодити іноземним емісарам завойовувати в Україні паству, а отже, почати через неї управляти суспільною думкою і суттєво впливати на розстановку політичних сил у країні.

Пріоритетним напрямом протидії сектантській експансії в нашій країні повинно стати повніше інформування населення про діяльність, зокрема

кримінальну, різних неокультів. Ми не повинні ставати на позиції «войовничого атеїзму», а повинні показати усьому світу справді демократичний підхід щодо вирішення цього питання, дотримуючись обережного, виваженого, наукового підходу. Нашими пріоритетами мають стати професіоналізм, незаангажованість і відстоювання життєво важливих національних інтересів виключно загальноприйнятими формами демократичного суспільства. Інформація повинна бути справді об'єктивною, не подавати все у надмірному і безпідставно чорному світлі, але при цьому не рекламувати якісь окремі конфесії.

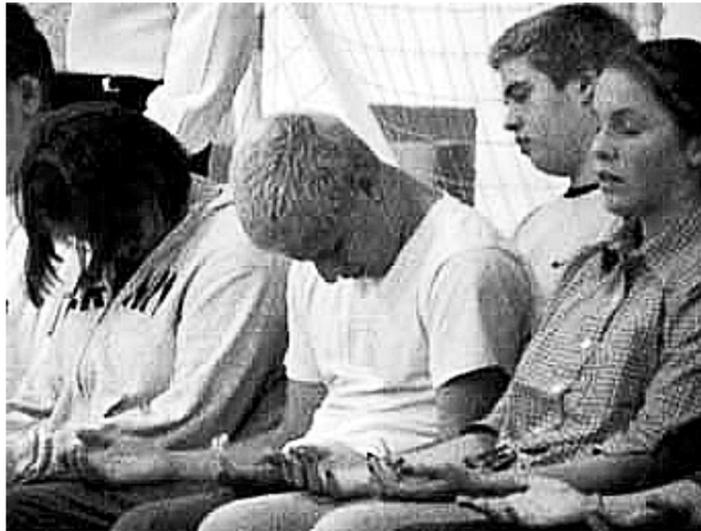
На державному рівні необхідно організувати провадження постійного моніторингу щодо вивчення практики діяльності кожного громадського об'єднання, яке функціонує на теренах України і займається духовно-релігійною та просвітницькою діяльністю. Необхідна умова провадження такого моніторингу — відповідна нормативна база і правове забезпечення. Вкрай потрібна наявність чітко окреслених показників, за якими повинно проводитися юридичне обмеження або, в окремих випадках, навіть заборона релігійних груп, діяльність яких суперечить українському законодавству, порушує права та свободи громадян, передусім право на життя, охорону здоров'я, освіту, або загрожує національній безпеці.

На наш погляд, пріоритетним напрямом захисту української молоді від деструктивного впливу ідеології і культові практики неокультів є не репресивні, а просвітницькі заходи. Потрібно насамперед видання відповідної наукової та навчальної літератури, якої сьогодні дуже мало видається в Україні, хоча кілька вітчизняних книг уже видано та використовують у навчальному процесі вищих закладів освіти. Це такі книги, як «Нетрадиційні релігійні та містичні об'єднання України», «Новітні та нетрадиційні релігії, містичні рухи у суспільно-політичній сфері України», «Державно-церковні відносини: світовий досвід і Україна (історико-політичний аналіз)» і навчальний посібник «Нетрадиційні релігійні та містичні культури України». Це перший вітчизняний навчальний посібник із зазначеної проблематики. Його рекомендовано Міністерством освіти і науки України для використання у навчальному процесі у вищих навчальних закладах.

Цей позитивний досвід доцільно використовувати також іншим науковцям через підготовку та впровадження у навчальний процес літератури, яка об'єктивно висвітлювала б історію, віровчення та культу практику новітніх релігійних об'єднань.

С.В.СЬОМІН, д-р політ. наук, Центр перспективних соціальних досліджень НАН України, Київ

В.М.ПЕТРИК, канд. наук з державного управління, Національна академія Служби безпеки України, Київ

правопорушників і психічно хворих людей, а також є зародками і розсадниками психотероризму та організованої злочинності. Усім відомі трагедії багатьох сімей, що розпалися через діяльність секти «Біле Братство», або плани щодо знищення населення Землі адептами «АУМ сіркіьо». Незважаючи на тяжкі наслідки терористичних актів, вчинених членами секти «АУМ сіркіьо» у Мацумото (червень 1994 р.) і токійському метро (березень 1995 р.), внаслідок яких загинуло 19 осіб і ще понад 10 тис. отримали різні ступені отруєння та психічного шоку, ця секта продовжує залишатися офіційною релігійною організацією в Японії, а її адепти намагаються поширювати своє вчення і на території України.

За повідомленнями засобів масової інформації, в деяких деструктивних сектах і культах практикується пряме знущання і гвалтування дітей. Керівники таких сект, посилюючись на власні віровповідні доктрини, вимага-

років у Великій Британії з приблизно 1000 дітей, залучених до культу, померло щонайменше 116.

Апокаліптична спрямованість цілої низки сект («Свідки Єгови», «Біле Братство», «Церква Божої Матері, що Преображається», культ Раджніша та ін.), їхнє віровчення про «близький кінець світу», заклики й усіяєні заохочення до вбивства і самогубства провокують масовий психоз, особливо у молодих людей з їхньою нестійкою психікою, і становить реальну небезпеку для суспільства. «Не можна ані хвилини працювати на себе, бажати щось для себе. Необхідно звашитися вбити себе. Це саме та жертва, до якої закликає нас Господь» — написано у книгах І.Береславського. Знімається будь-яка моральна відповідальність за вбивство людини, якщо воно вчинено «у свідомості Крішні»: «Будь-яка людина, що діє у свідомості Крішні... навіть вбиваючи, не здійснює вбивство, як і не опікується вона наслідка-

✓ Версії

КИЇВ — НАЙСТАРОДАВНІШЕ МІСТО У СВІТІ?

Літочислення Києва було запроваджене Москвою за візантійським сценарієм, хоча дату початку розбудови Києва офіційно визначено за писемною пам'яткою X—XI століття «Повість минулих літ», а саме: «Коли поляни жили осібно і володіли родами своїми... — то було між них три брати: одному ім'я Кий, а другому — Щек, а третьому — Хорив... Зробили вони городок і на честь брата їх найстаршого назвали його Києвом».

Ані дати заснування Києва, ані бодай якоїсь прив'язки до часу чи історичних подій літописець не подає. До того ж, розповідаючи далі про Кия, спершу піддає сумніву його князівське походження, спираючись на перекази, а потім, немовби для звеличення Кия, наводить байку про його похід до Візантії, тобто ненав'язливо запроваджує візантійський задум: поширити думку про князювання Кия на Русі за часів якогось візантійського імператора. Читаємо в літописі: «Говорили, ніби Кий був перевізником через Дніпро... Якби Кий був перевізником, то не ходив би він до Цесарограда. А Кий княжив у роду своєму і ходив до цесаря (імператора). Не знаємо, щоправда, до якого, а тільки про те відаємо, що велику честь, як ото розказують, прийняв він од цесаря, — котрого я не знаю, як не знаю і при котрім він цесарі прихорив туди». І тут літописець каже правду: він справді не знає! Адже за часів царя Кия жодного візантійського імператора (цесаря) не було, як не було й самої Візантії, яка постала лише в IV століття н.е. Звідси й запроваджено літочислення Києва — з IV століття н.е. Та чи справді це так?

З наведених літописних викладів маємо одне неспростовне свідчення: дату заснування Києва пов'язують з добою правління князя Кия — правителя Русі. Надалі з'ясуємо час правління Кия, а поки що зазначимо: наша рідна історія засвідчує наявність міста Києва за правління Кия.

Тепер розглянемо, як викладено заснування Києва у візантійській хроніці. Нагадаємо, що на час написання «Повісті минулих літ» саме Візантія насаджувала свою ідеологію по усій Європі, тобто запроваджувала християнську релігію. Згідно з висновком академіка Б.Рибаківа, християнський літописець виклав нашу історію у «Повісті минулих

Звеличення Константинополя відбувалося за рахунок приниження Києва, який розбудували наші праотці нібито не самотійно, а з благословення апостола Андрія

літ», «керуючись не справжнім перебігом подій Стародавньої Русі, а грецькою «Хронікою» Георгія Амартола. За цією хронікою «в одному з кодексів, що дійшли до нас в рукописі XVIII ст., читаємо: «Бисть заснування Києва в літо од Христа 334» (М.Брайчевський «Утверждение Христианства на Руси», — К., 1989. — С.17). Тобто для звеличення Візантії, яка першою визнала християнську релігію, зажадали посунути дату розбудови Києва аж за дату розбудови Константинополя, закладеного 20 листопада 326 року на місці давньо-

грецького поселення Візантія та проголошеного 330 року після перемоги Константина над Ліцинієм імперською столицею. Не маючи підстав для звеличення Константинополя на порожньому місці, вирішили підкласти під престол Візантії наймогутніше на той час Царство Русь. Тобто звеличення відбувалося за рахунок приниження Києва, який розбудували наші праотці нібито не самотійно, а з благословення апостола Андрія. Зауважимо, що М.Брайчевський розглядає цю вигадку як «спробу запобігти відсутність історично-

го надійного підґрунтя вигаданою легендою, створеною *ad hoc* («для цієї мети»). Однак сюжет про руську місію Андрія відсутній у Новгородському літописі... Таким чином, коментований епізод — типова церковна легенда, що має не історичний, а суто престижний характер». Однак ця «Константинова легенда» справила неабияке враження в тогочасному християнському світі: Другий Вселенський Собор 381 року визнав Константинополь новим Римом — рівнозначним старому Риму, а Четвертий Собор 451 року підтвердив це рішення.

Зауважимо, що звеличення за рахунок приниження могутнішого сусіда чи порівняння з ним було поширеним способом утвердження свого статусу. Так, Москву за часів становлення московського патріархату було визнано новим — Третім Римом. «Москва, що саме почала набирати дедалі більшого впливу й амбіцій, добила від патріарха, що галичанина Петра Ратенського, рекомендованого на посаду галицького митрополита, патріарх зробив митрополитом усєї Русі, і той осів у Москві. А 1448 року собор у Москві без порозуміння з патріархом обрав свого митрополита, поклавши початок незалежній московській церкві» («Історія України», — 1998, — С. 99). «Московський патріарх докладати ме всіх зусиль, щоб не випустити Україну зі сфери свого впливу, якого він досяг нечесним шляхом після Переяславської угоди 1686 року» (Там само. — С. 461). Звісно, відродження історичної величі Києва під зверхністю Москви не могло відбутися навіть теоретично.

Християнські літописи України-Русі пов'язують дату розбудови Києва з полянським князем Кием, а іноземна хроніка підтверджує наявність міста Києва на початку нашої доби (принаймні за часів розбудови Константинополя про Київ уже знали). Щодо затвердженні у Москві офіційної дати заснування Києва, то вона не узгоджується ні з рідними літописами, ні з іноземною хронікою — насправді Київ набагато давніший.

Розгортаючи далі сувій української історії, згадаємо всесвітньо визнану індоєвропейську Рігведу, етимологічне коріння якої пов'язане з Україною. Несправедливо недооцінювати літописні свідчення нехристиянського походження, серед яких наявні суто українські: «Рукопис Войнич» (редакція В.Довгича, 1995 р.) і «Велесова Книга» (переклад староукраїнського тексту Б.Яценка, 1995 р.). В обох літописах наявна згадка про Кия, сина Ора, в контексті подій VII століття до н.е. Зокрема «Велесова Книга» (далі за текстом «ВК») дає можливість визначити час правління Кия, з яким безпосередньо пов'язують заснування Києва, як було зазначено вище.

Тогочасна українська держава звалася Царством антів, яке очолював цар Ор (Орій) зі своїми синами — Кием, Щеком, Хоривом. Отож легендарні брати — справжні історичні особи, які спорудили фортифікаційні укріплення (кремлі) на горах сучасного Києва в VII столітті до н.е.! За своєю літопису Царство

антів перевершувало всі відомі імперії — і Македонського, і пізнішу Римську. Хижі наміри останньої стримували українці-руси на південно-західному кордоні Царства антів багатокілометровими Трояновими валами, які й нині є на території сучасної Молдови.

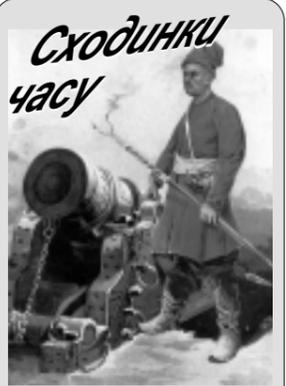
Про величну постать Ора — родоначальника всіх слов'янських народів, володаря Царства антів і спадкоємної Русі, що сягла від Ельби й Вісли до Волги та від Чорного (Руського) моря до Білого, — згадують дослідники «Слова о полку Ігоревім». Зокрема вони міркують так. Якщо ми, слов'яни, вважаємося онуками Дажбога, то чий ж ми діти?.. Ось тут і з'ясується, що ми нащадки антів, очолюваних патріархом Ором (Орієм) — батьком Кия, Щека й Хорива, які спорудили кремлі на Київських горах над Подолом, поклавши початок літочисленню верхньої частини Києва — Горі. Згодом Щек і Хорив як старші брати, які за українським звичаєм лишають батьківську оселю наймолодшому, пішли з військом до Карпат і розбудували Карпатську Державу, що стояла тисячу років як неприступний заслін від римлян.

Дата фортифікації Києва вираховується за Велесовою Книгою: від Ора до Діра минуло 1500 літ. Прихід Діра з Аскольдом припадає на 860 рік. З «Літопису Аскольда» знаємо, що саме Аскольд запровадив хрещення Русі 860 року. Не важко відрахувати від 860 року вказані 1500 років. Відтак, офіційно визнаною датою відліку Києва має бути 640 р. до н.е. Тобто 2006 року Київ має святкувати своє 2646-річчя. Однак навіть ця дата (640 р. до н.е.) не є справжньою датою заснування Києва. Діалектична скарбниця українського народу зберегла стародавню назву міста — Куява, «матері міст руських». Однак встановлення справжньої найстародавнішої дати розбудови Києва-Куяви ще потребує ґрунтового наукового дослідження. А вже, як зазначалося, легендарні брати — Кий, Щек, Хорив — спорудили кремлі на Київських горах над Подолом, поклавши початок літочисленню верхньої, нагірної частини Києва. Тоді як вже існувала нижня частина Києва зі своїми святилищами на горах, що нині називаються так: Хоривиця, Щекавиця та Старокиївська. Це підтверджується археологічними дослідженнями. Зокрема 1893 року В.Хвойка дослідив давнє поселення на Подолі неподалік Кирилівської церкви, що отримало назву «Кирилівська стоянка». Воно датується 25 000 р. до н.е.

Отже, 27 000 років тому на території Києва існувало перше поселення наших пращурів. Отож маємо всі підстави вважати, що Київ — найстародавніше місто у світі, не поділене людьми з дня першопоселення. Тож маємо 2006 року святкувати неспростовне 2646-річчя Києва.

Наведені факти відомі кожному свідомому українцю, не кажучи вже про Національну академію наук України та високопосадовців нашої держави. Для ухвалення рішення бракує лише доброї волі — тієї ВОЛІ, яку виборювали наші пращури ціною власного життя.

Дан БЕРЕСТ,
письменник

19 жовтня 1876 року народився Сергій Олександрович Єфремов, український політик, вчений, громадський діяч, засновник (1908 р.) і лідер Товариства українських поступовців, заступник голови Центральної ради (1917—1918 рр.), голова Української партії соціалістів-федералістів, віце-президент і голова Управи ВУАН.

20 жовтня 1944 року — війська 3-го Українського фронту Червоної армії зайняли столицю Югославії Белград.

21 жовтня 1935 року народився Борис

Ілліч Олійник, український поет, автор відомих творів «Сива ластівка», «У дзеркалі слова», «Золоті ворота», політик, депутат Верховної Ради України.

22 жовтня 1835 року у селі Шляхові Коричинці (тепер — Хмельницька область) підступно вбито 48-річного Устима Кармалюка (Кармелюка), керівника селянського повстання 1830—1835 рр., яке охопило Поділля, суміжні повіти Київщини та Бессарабія.

23 жовтня 1956 року в Угорщині спалахнуло повстання проти комуністичного режиму. Учасники масових демонстрацій, які почалися з виступів студентів у Будапешті, вимагали проведення в країні демократичних перетворень, виведення радянських військ, усунення сталіністів з державних постів. Під час чергової студентської акції, до якої приєдналися озброєні робітники, було розбито і повалено пам'ятник Сталіну, здійснено кілька спроб захоплення приміщення республіканської радіостанції.

25 жовтня 1977 року народилася Катерина Серебрянська, українська гімнастка, абсолютна чемпіонка Олімпійських ігор (1996 р.).

✓ Конференції

ІСЛАМ І ХРИСТІЯНСТВО:
ЄДНАННЯ ЗАДЛЯ МИРУ

Недавно у Міжрегіональній Академії управління персоналом відбулася конференція «Діалог між ісламом та християнством». Організаторами цього заходу стали Українсько-Арабський інститут міжнародних відносин ім. Аверроеса, Міжнародний відкритий університет при МАУП і Посольство Ісламської Республіки Іран в Україні.

Християнство й іслам — найбільші світові релігії. Людей, які сповідають мусульманство, нині налічується близько 1 мільярда, а християн — 1,5 мільярда. Отож разом послідовники цих віросповідань становлять третину населення земної кулі.

«Поєднання зусиль християн і мусульман може докорінно змінити сучасний світ і повернути його на шлях істини, служіння єдиному Богу, розбудови мирного співіснування людства на основі духовності й моралі», — зазначив віце-президент МАУП з науково-методичної роботи Віталій Гайченко, відкриваючи конференцію.

Велике значення надає цьому заходу ієрей, завідувач кафедри релігієзнавства та теології МАУП Діонісій Мартишин. За його словами, нині світ стоїть перед серйозною загрозою: «Західні цивілізаційні стандарти намага-

Президент МАУП і МКА Георгій Щокін та Надзвичайний і Повноважний Посол Ірану в Україні Бахман Тахеріян Мобарак

ються витиснути церкву на узбіччя життя людства. Тому релігійні інститути і християнства, і ісламу намагаються показати сучасній людині, що релігійне життя — це не відірвані етичні, філософські традиції, а передусім — живий досвід спілкування з Богом, який потребує духовного досвіду. Тому ця конференція — прекрасний доказ того, що в цьому світі є люди, які керуються релігійними цінностями, формуючи відповідно до них свою політичну й економічну позицію. Сподіваюся, ця зустріч дасть можливість кожній людині відчувати, що вона не самотня — поруч з нею постійно творець Всесвіту».

Серед почесних гостей були присутні Надзвичай-

ний і Повноважний Посол Ісламської Республіки Іран в Україні Бахман Тахеріян Мобарак і професор Тегеранського університету Рахмпур Азгади. На думку останнього, християнство й іслам — братні

релігії. Адже і Біблія, і Коран проповідують єдиного Бога, справедливість буття як головну підвалину земного життя людини, розповідають про життя пророків і Страшний Суд. «Представники цих двох релігій повинні об'єднатися, щоб захищати мир і духовні цінності», — висловив свою позицію пан Азгади.

Українська й іранська культури мають спільне походження. Це зближує нас, попри певні релігійні розбіжності, що виникли значно пізніше, — підсумувала директор Українсько-Арабського інституту міжнародних відносин імені Аверроеса Людмила Гурч. — Переконана, що проведений форум дасть можливість краще зрозуміти ці дві релігії».

У рамках роботи конференції Посол Ірану, представники наукових і релігійних кіл країни зустрілися з президентом МАУП і МКА Георгієм Щокінем, який побажав пану Послу плідної роботи в Україні й успішного міжнародного «діалогу між ісламом і християнством».

Під час конференції

✓ Новинки

ВИДАННЯ MACMILLAN
ДОПОМОЖУТЬ ВИВЧАТИ
АНГЛІЙСЬКУ

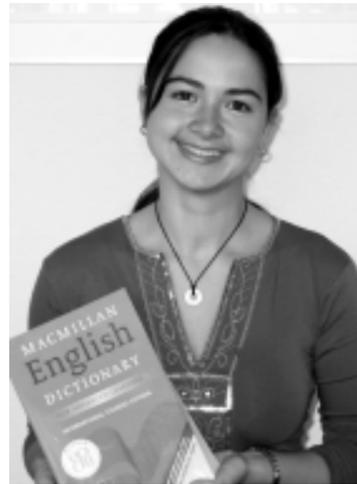
Недавно в Міжнародному Бібліотечно-Інформаційному центрі Міжрегіональної Академії управління персоналом відбулася презентація нового тлумачного словника англійської мови The Macmillan English Dictionary CD-ROM, що побачив світ у видавництві Macmillan.

Словник укладе двома командами досвідчених фахівців з Великої Британії та Сполучених Штатів Америки. Серед близько 200 тисяч слів у словнику пропонується 7 500 найуживаніших слів сучасної англійської мови, виділених червоним кольором, що допомагає користувачам швидше знаходити потрібне слово.

Додаткові можливості надає електронна версія словника — компакт-диск, який доукомплектовує видання: на ньому, зокрема, можна почути звучання і порівняти особливості американської та британської вимови англійських слів, а також потребувати свою артикуляцію.

Словник — один із найновіших у серії тлумачних словників англійської мови. Він був відзначений нагородою The Duke of

Edinburgh ESU English Language Book Award, а також престижною відзнакою British Council Innovation award for English

language teaching products and services у березні 2004 року.

Кафедра теорії і практики перекладу Інституту лінгвістики та політичного лідерства ім. Нельсона Манделі МАУП разом з представництвами Macmillan та British Council в Україні і надалі планують проводити презентації нових надходжень з іноземних мов: словників, навчальних курсів, навчальних посібників.

✓ Трофеї

П'ЯТЬ МЕДАЛЕЙ І КУБОК

Вибороли студенти МАУП у міжнародному турнірі з рукопашного бою

Керівництво Міжрегіональної Академії управління персоналом завжди серйозно дбало про здоров'я і спортивне виховання сучасної молоді. Про це свідчать неодноразові спортивні заходи, що відбуваються у столиці за її сприяння, а також міжнародні змагання з різних видів спорту, на яких студенти Академії демонструють найвищий рівень підготовки.

Недавно збірна коман-

Збірна команда МАУП з рукопашного бою з трофеями

да Міжрегіональної Академії управління персоналом з рукопашного бою взяла участь у міжнародному турнірі IBF Multi-NATION CHAMPIONSHIPS, який відбувся у Біруні (Польща).

Турнір, в якому взяли участь 164 атлети з різних країн світу, зокрема з Угорщини, Чехії, Німеччини, Голландії, Бельгії, України та Польщі, став одним з етапів підготовки до чемпіонату світу, який відбудеться у Києві в жовтні 2006 року.

Маємо приємну новину: команда МАУП повер-

нулася з міжнародних змагань з п'ятьма медалями та двома кубками. Перше місце у ваговій категорії 90 кг виборов Антон Бочкарьов (другокурсник Інституту права), а у суперважкій вазі бронзу здобув Олександр Сазанович (студент Інституту міжнародної економіки і фінансів). У ваговій категорії 75 кг срібло вибороли Артем Мельников (студент 2-го курсу Інституту міжнародної економіки та фінансів) і Марія Стецюк (четвертокурсниця Інституту соціальних наук). На другу сходинку у категорії

65 кг піднявся Олексій Задніпряний (студент 1-го курсу Інституту міжнародних відносин).

До речі, Антон Бочкарьов повернувся додому не лише з медаллю. За рішенням суддів і організаторів змагань Антону вручили кубок «За кращу техніку».

А керівника делегації, завідувача кафедри безпеки і військово-козацьких дисциплін Українського Військово-Козацького інституту ім. Великого князя Святослава МАУП, професора Олександра Гартвича нагородили кубком «За розвиток єдиноборств в Європі».

По завершенні змагань конгрес IBF (Міжнародна організація єдиноборств) обговорив наступні турніри і ухвалив рішення, що чемпіонат світу в Україні відбуватиметься за сприяння Національної федерації рукопашного бою та Міжрегіональної Академії управління персоналом. Керівництво IBF подякувало Академії за вагомий внесок у розвиток спорту, особливої безпеки людини та, зокрема, рукопашного бою.

Як зазначив тренер команди, директор навчального центру особистої безпеки людини МАУП

Під час турніру

Ігор Шаров, підготовка до змагань була серйозною і професійною. «Спортсмени змагалися на найвищому рівні. Антон Бочкарьов, зокрема, переміг у фінальному двобої досвідченого і титулованого 30-річного німецького спортсмена. А Марія Стецюк поступилася у фіналі чемпіонці світу з Німеччини лише одним балом. Однак, вважаю, на чемпіонаті Європи, підготувавшись, вона стане абсолютною чемпіонкою. Приємно, що наших спортсменів поважають, оскільки серйозно готуються до поєдинків з ними», — зауважив Ігор Олександрович.

Нині головне завдання для спортсменів — проаналізувати помилки і відповідно готуватися до наступних турнірів, зокрема чемпіонатів України та Європи, з новими тактичними і технічними заго-

Олександр Гартвич з кубком «За розвиток єдиноборств у Європі»

✓ Післямова

У Баку фінішував 27-й чемпіонат світу з художньої гімнастики. Наші граці вибороли шість нагород. П'ять срібних медалей записала на свій рахунок бронзова призерка Афін-2004 Ганна Безсонова, яка постійно була другою в усіх видах програми — багатоборстві, вправах з м'ячем, скакалкою, стрічкою і булавами. Наталя Годунко відзначилася у композиції зі стрічкою, урізноманітвивши українську скарбничку «бронзою».

Останнім часом чемпіонські титули для українок стали недосяжними, якщо в змаганнях беруть участь росіянки. Хоч би хто виступав за наших сусідів — Аліна Кабаєва, Ірина Чащиніна, Ольга Капранова, — доля першого місця відома всім заздалегідь.

Гегемонія російських вихованок у світі грацій розпочалася 1999 року, коли 15-річна Кабаєва стала абсолютною чемпіонкою світу. З того часу дати відсіч російській навалі нашим гімнасткам практично не вдається.

Те, що арбітри до українок все-таки несправедливі, свого часу (2000 рік) наголошувала ще віце-президент Міжнародної федерації художньої гімнастики Марія Шишковська (Польща): «Підсумковий результат Вітриченко мене дуже здивував, адже вона сьогодні, як ніхто інший, втілює в собі найкращі риси «художниці» — чуття музики, пластичність, жіночість, артистизм. У гімнастиці завжди присутній елемент суб'єктивності — критерій «подобається — не подобається». Після скандального оцінювання виступів Олени Вітриченко на чемпіонаті Європи 31-му арбітру заборонили судити у Сідней-2000, а деяких взагалі усунили від обов'язків на кілька років. Так поставила Європейська федерація.

Це єдиний випадок.

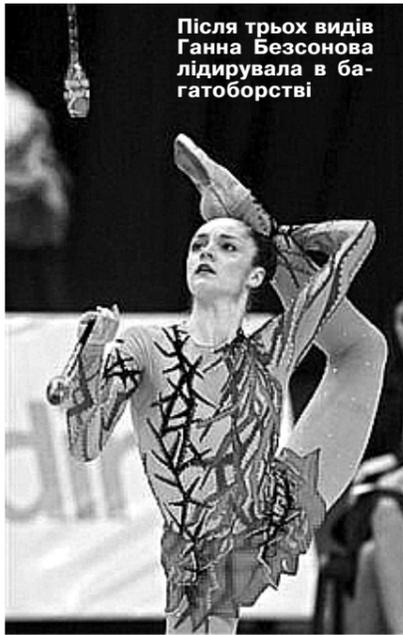

«Бронзовий» виступ Наталі Годунко

Хоч скільки українки протестували проти несправедливого суддівства, знімалися зі змагань — нічого довести не вдалося. Щоправда, пару разів обіграти своїх російських візаві все ж таки пощастило.

Першою прорвала це зачароване коло 2001 року Тамара Єрофеева. Та й то без скандалу не обійшлося.

Йшлося. За підсумками змагань киянка посіла третє місце в багатоборстві, поступившись Аліні Кабаєвій та Ірині Чащиніній. Однак потім, на Іграх доброї волі, росіянок ввіймали на допінгу, який вони вживали для схуднення, їх навіть дискваліфікували на два роки (протягом першого вони не мали права виступати на міжнародних стартах, а упродовж другого в них постійно брали допінг-проби). Тож і здобуті за весь рік нагороди перерозподілили: Тамара стала абсолютною чемпіонкою світу, приклад-

Після трьох видів Ганна Безсонова лідувала в багатоборстві

людина нічого не може вдіяти. Проте перші результати вже є. І це добре».

Альбіна Міколаївна задоволена виступом своїх вихованок, адже головне завдання — продемонструвати свої найкращі якості — Ганна Безсонова й Наталя Годунко виконали. «Наші гімнастки з усіх учасниць допустили найменше помилок, — запевняє головний тренер. — А підсумковий результат — на совісті суддів. Звісно, дівчата трохи засмутились. Безсонова виступила набагато «чистіше» за Капранову і звання абсолютної чемпіонки мало б дістатися їй».

Здобутки українських гімнасток на чемпіонатах світу

1991. Оксана Скалдінна — абсолютна чемпіонка, Олександр Тимошенко — «срібло» в багатоборстві.

1993. Катерина Серебрянська — «срібло» в багатоборстві, «золото», «срібло» і дві «бронзи» в окремих видах.

1994. Катерина Серебрянська — 4 «золота» в окремих видах.

Олена Вітриченко — «золото» в окремих видах (за вправу з м'ячем перше місце розділила з Катериною Серебрянською).

1995. Катерина Серебрянська — абсолютна чемпіонка, «золото», «срібло» і «бронза» в окремих видах.

Олена Вітриченко — «золото» і два «срібла» в окремих видах.

1996. Катерина Серебрянська — абсолютна чемпіонка, «срібло» в окремих видах.

Олена Вітриченко — «золото» і «срібло» в окремих видах.

1997. Олена Вітриченко — абсолютна чемпіонка, три «золота» і «срібло» в окремих видах.

1999. Олена Вітриченко — два «золота» в окремих видах.

Тамара Єрофеева — «бронза» у вправі з м'ячем.

2001. Тамара Єрофеева — абсолютна чемпіонка, «золото» і три «бронзи» в окремих видах.

Ганна Безсонова — «бронза» в багатоборстві, два «срібла» і «бронза» в окремих видах.

2003. Ганна Безсонова — «срібло» в багатоборстві, два «золота» — з обручем і булавами, два «срібла» — з м'ячем і стрічкою.

2005. Ганна Безсонова — «срібло» в багатоборстві, 4 «срібла» в окремих видах.

Наталя Годунко — «бронза» зі стрічкою.

Ірина ГОЛІНЬКО

СУДДІВСТВО ЧИ МАНІПУЛЯЦІЇ?

Упродовж шести років українські «граці» програють абсолютну першість росіянкам

ши до титулу «золото» і три «бронзи» в окремих видах. Зуміла піднятися на п'єдестал і Ганна Безсонова — «бронза» в багатоборстві, два «срібла» та «бронза» в окремих вправах.

За два роки, на світовій першості 2003 року, Ганна вже на рівних боролася з Кабаєвою, але абсолютною чемпіонкою так і не стала. Хоча Чащину все-таки впевнено випередила.

Після Афін-2004 російська призма зав'язала з великим спортом. Проте прийшла її співвітчизниця Ольга Капранова, яка прибрала корону королеви до своїх рук. Безсонова знову — віце-чемпіонка.

Розібратися в ситуації вкрай складно. Зрозуміло, що точиться боротьба двох світових лідерів, в якій, вочевидь, усі методи добрі. Але ж чому одні росіянки

змінюють інших? Невже Капранова за півроку змогла досягти такої майстерності, щоб «чисто» виграти в бронзовій призерки Олімпіади? Адже й аматору зрозуміло, що для відшліфовки комбінацій потрібно більше часу, і прогрес буде поступовим, а не таким різким — за умови, якщо лідери не припускаються грубих помилок. Ольга ніколи не дихала в спину фавориткам. Причому, на цьогорічному Кубку Дерюгіної вона була четвертою в багатоборстві і третьою у вправах з булавами. До речі, голова техкому ФІЖ Егле Амбруціні після київського Гран-прі пророкувала світовий трон саме українкам. Однак у Будапешті судді знову віддали все «золото» росіянці.

У вересні минулого року Ірина Дерюгіна стала членом технічного комітету Міжнародної федерації. (До цього часу Україна не мала там свого представництва.) Та, як зазначив Будапешт-2005, результатів поки що це не принесло. Російські позиції на цьому фронті набагато сильніші. Хоча, як стверджує президент Федерації художньої гімнастики України Альбіна Дерюгіна, все-таки суддівського свавілля в Баку було значно менше: «Одна

✓ Подія

ВЕЧІР УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕМОГ

У п'ятницю в нічному клубі Freedom відбувся вечір професіонального боксу. Почесними гостями турніру були чемпіонка світу Аліна Шатернікова та тимчасовий інтерконтинентальний чемпіон за версією IBF супертяж Володимир Вірчис. Та головна увага була прикута до зірки світового профі-боксу Леннокса Льюїса, який днями відвідав Київ.

Помірятися силами з українськими багатирями приїхали представники семи боксерських шкіл. І наші боксери перетворили це протистояння на вечір українських перемог.

Почин зробив Віктор Зінов'єв (суперсередня вага — до 76 кг), який переміг у чотирираундовому поєдинку білоруса Олександра Воеводу.

Підтримав свого співвітчизника Олександр Антонов (57 кг), який не дав жодного шансу казаху Тахіру Ібрагімову. У напівсередній вазі (66 кг) Володимир Боровський змусив капітулювати азербайджанця Тагіра Рзаєва. Максим Головізін не дав підстав грузину Молхазі Веркашвілі сумніватися у силі українського кулака. Останньому рефері навіть відкрив рахунок, зафіксувавши нокаут.

Швейцарця Віто Рану (суперлегка вага — 63 кг) від побиття врятував рушник, викинутий тренером у восьмому раунді. Перемога технічним нокаутом за Сергієм Федченком.

У напівважкій вазі (79 кг) В'ячеслав Узелков не зовсім гостинно зустрів спортсмена з Конго Мукаді Манду, додавши до послужного списку останнього ще одну поразку.

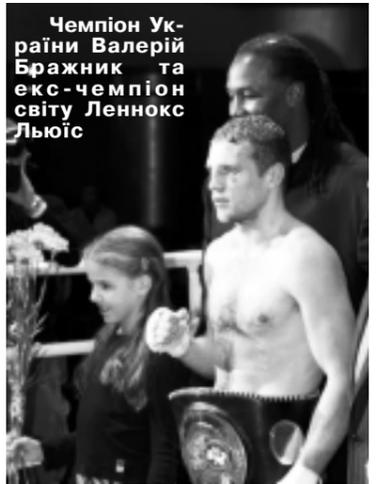
А нокаут уболівальники боксу побачили у виконанні Юрія Барашьяна (79 кг), який у третьому раунді «поклав» угорця Іштвана Варгу. Нокаутуючий стиль продемонстрував і полтавець Валерій Бражник (66 кг). У п'ятому раунді він переміг харків'янина Георгія Ісакова і здобув титул чемпіона України.

Чемпіонський пояс Валерію вручили Леннокс Льюїс і почесний президент Ліги професіонального боксу України Микола Лисін.

Попри те, що на рингу точилася запекла боротьба, часто об'єктиви фото- і телекамер було спрямовано на зіркового британця. Зрештою, сама його присутність і стала голов-

ною подією цього вечора. Льюїс і Лисін пообіцяли, що це не останній такий захід, проведений у Києві.

Наступного дня екчемпіон зустрівся з журналістами, прокоментувавши чемпіонські перспективи братів Кличків. «Віталій володіє чудовою технікою, яка й може стати запорукою його успіху. Однак для нього зустріч з Хасимом Рахманом стане досить

Чемпіон України Валерій Бражник та екчемпіон світу Леннокс Льюїс

серйозним випробуванням. Якщо бій триватиме всі 12 раундів, триумфатором буде Віталій. Це поєдинок, у якому вирішальну роль можуть зіграти не надто важливі чинники: розсічення, старі травми. Я з нетерпінням очікую цього двобою, оскільки він справді дуже інтригуючий.

На мою думку, три нокауту Володимира в його останньому поєдинку пішли спортсменів на користь. Він знайшов у собі сили вставати і перемагати, усвідомив свій потенціал і зрозумів, як мобілізувати сили. Переконаний, Володимир зможе знову успішно відбуксувати проти Кріса Бьорда, проте йому потрібно вийти на ринг саме проти Лаймона Брюстера. Така логіка цього виду спорту: потрібно почати «розібратися» з тим, кому ти програєш... І ось, якщо він перемаже Брюстера, то зі спокійною душею вийде проти Бьорда.

Абсолютним чемпіоном світу найімовірніше може стати Віталій Кличко або Хасим Рахман. Можливо, навіть Самуель Пітер, адже поразка у двобої з Володимиром ще не свідчить про його справжній потенціал: існує багато чинників, які можуть завадити високопрофесійному боксеру продемонструвати свої найкращі риси».

За матеріалами інтернет-сайтів

Студент МАУП — віце-чемпіон

Недавно в Києві відбулася першість України з кік-боксингу серед молоді (до 22 років). Михайло Івашура, студент Українського Військово-Козацького інституту МАУП, виборов віце-чемпіонське звання.

Шевченко — серед кращих футболістів світу

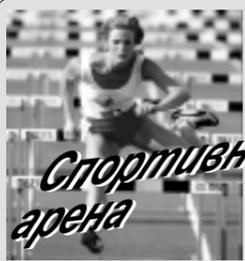
Капітана української футбольної збірної та гравця італійського «Мілана»

Андрія Шевченка внесли до списку 30 претендентів на звання кращого футболіста року. Урочиста церемонія нагородження відбувається 19 грудня в Цюриху. Ім'я переможця визначатимуть тренери і капітани національних збірних планети, а також члени технічного комітету ФІФА.

Політ «Сокола»... повз Кубок

Київський хокейний клуб «Сокіл» не зміг вийти до наступного етапу розіграшу Континентального Кубка Європи. У другому раунді в групі Е кия-

ни грали невпевнено і посіли третє місце, набравши лише два очки. Підопічні Олександра Сеуканди розгромили іспанську «Хаку» — 4:0, а потім програли казахському «Казцинк-Торпедо» — 1:3 та білоруській «Юності» — 1:2.

Спортсменна арена

Журнал «Книжковий клуб плюс» це:

✓ Інтерв'ю з видавцями, поліграфістами, книгорозповсюджувачами

✓ Розповіді відомих письменників про свою творчість

✓ Рецензії, книжкові огляди, дискусії за «круглим столом» літературознавців та книгознавців

✓ Найоперативніша інформація про стан книжкового ринку

Усі, хто любить книгу, передплачуйте найкраще періодичне видання книжкової тематики – журнал «Книжковий клуб плюс»!
Передплатний індекс 23444
Передплата на 2006 рік триває!

ПЕРЕДПЛАТИ ЖУРНАЛ

«ПЕРСОНАЛ»

ТА ОТРИМАЙ КНИЖКУ У ПОДАРУНОК
УМОВИ АКЦІЇ:

Крок перший. Передплати журнал «Персонал» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий. До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації).
Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Подарунок».

Призи буде надіслано поштою до 15 січня 2006 року

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

"Черемош"
Гостинний Двір
Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокимнатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- більярдний зал з каміном;
- катання на підійнятій канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Співробітники, студенти і члени Клубу випускників Міжрегіональної Академії управління персоналом отримують знижки у розмірі 25 % на проживання та усі супутні послуги.

Контактний тел.: 8-067-508-83-48

В радіусі 500 м знаходяться 11 підприємств

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Акредитована за вимом IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ ДО
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ПРОГРАМА ПЕРЕДБАЧАЄ ВИВЧЕННЯ

- ОСНОВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ
- УКРАЇНОЗНАВСТВА
- ОСНОВ ЕКОНОМІКИ І ПІДПРИЄМНИЦТВА
- ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ
- ОСНОВ ПРАВОВИХ ЗНАТЬ
- ОСНОВ ПСИХОЛОГІЇ

Термін навчання: 8 місяців (128 годин)

Форма навчання: ВЕЧІРНЯ

Діє на базі підрозділів МАУП в усіх регіонах України

Випускники отримують Свідоцтво про підвищення кваліфікації державного зразка та Сертифікат МАУП

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП

(044) 490-95-05, 494-47-47

www.iapm.edu.ua, e-mail: iapm@iapm.edu.ua

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ
ДО 15 Листопада

Лицензія МОН України АА №867657 від 13.10.04 р.

УВАГА! АКЦІЯ!

ПРИЗИ
ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ
КОМПАНІЄЮ
ЕПОС

МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН
SIEMENS

ЦИФРОВУ
ФОТОКАМЕРУ
digiEGO

КОМП'ЮТЕР
Expert

ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ
"ПЕРСОНАЛ ПЛЮС"
І ВИГРАЙ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

Передплати газету «Персонал Плюс» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції. Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплаченої передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ:

В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років (термін проведення акції: жовтень – грудень 2005 р.).

Розіграш відбудеться 12 січня 2006 р. у МАУП.

Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс»

ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ
ІНФОРМАЦІЇ №1
В УКРАЇНІ

Відновлення
інформації
на всіх
типах носіїв!

EPOS
Ontrack

Колектив редакції газети «Персонал Плюс» висловлює щире співчуття літературному редактору видання Марії Олександрівні Кучеренко з приводу тяжкої втрати — смерті батька

Олександра
Тимофійовича

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Регістраційне свідоцтво КВ № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 18.10.2005
Зам.
Наклад — 82 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть
не збігатися з позицією редакції